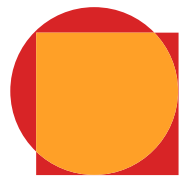

VI Piotrkowskie Biennale Sztuki

Piotrków Trybunalski
październik - grudzień 2021

VI Piotrkowskie Biennale Sztuki

"POWRÓT Z GWIAZD"

Piotrków Trybunalski
październik - grudzień 2021

O BIENNALE

Piotrkowskie Biennale Sztuki jest konkursem ogólnopolskim, którego celem jest przegląd i prezentacja współczesnych możliwości kreacji artystycznych w różnorodnych technikach, konfrontacja artystów posługujących się odmiennymi mediami, popularyzacja najciekawszych aktualnych zjawisk z obszaru sztuk wizualnych. Każda edycja Biennale daje możliwość prezentacji postaw twórczych, będących odpowiedzią i sposobem interpretacji tematu stawianego przez organizatora. Ukierunkowanie biennale na autentyczne problemy filozoficzne to cecha wyróżniająca ten konkurs. Tytułowe tezy poprzednich edycji to „Koniec człowieka?”, „W postapokaliptycznym świecie. Iluzja czy droga wyjścia/dojścia ku?”, „Nowy człowiek? Stare prawdy czy nowe mity?”. Temat tegorocznego Biennale „Powrót z gwiazd”, czerpie inspiracje z książki Stanisława Lema o tym samym tytule.

Przy kwalifikacji prac do części konkursowej Jury zwraca uwagę na problematykę ideowo-filozoficzną zawartą w pracach, na jakość i innowacyjność formy artystycznej, otwartość na dialog ze współczesnością nie preferując żadnej z technik, szkół czy środowiska twórczego. Pozwala to zarówno na poznanie szerokiego spektrum sposobów interpretacji tematu jak i wzajemnych relacji między malarstwem, grafiką, rzeźbą, fotografią, sztuką wideo czy instalacją.

Uczestnikiem konkursu może być każdy pełnoletni czynny twórca sztuki wizualnej. Obok artystów dyplomowanych mogą wziąć udział twórcy nieposiadający dokumentu ukończenia uczelni artystycznej ale legitymujący się aktywnością twórczą i dorobkiem.

Członkowie jury to uznani artyści, krytycy, pedagodzy. W latach ubiegłych w jury zasiadali m.in. Wojciech Leder, Edward Łazikowski, Łukasz Korolkiewicz, Janusz Bałdyga, Marcin Berdyszak, Katarzyna Józefowicz, Julia Kurek, Małgorzata Wielek-Mandrela, Wojciech Pukocz i Andrzej Saj. Przewodniczącym jury pierwszych pięciu edycji był Krzysztof Jurecki.

Od 2021 r., przez kolejne 3 edycje kuratorem artystycznym i przewodniczącym jury jest Grzegorz Borkowski.

Temat VI Piotrkowskiego Biennale Sztuki w 2021 roku nawiązuje do książki Stanisława Lema „Powrót z gwiazd”, a właściwie do jednego z jej wątków, który dziś wydaje się szczególnie aktualny. Lem przedstawia w swojej powieści historię badacza kosmosu Hala Bregga, który po wypełnieniu ekstremalnie trudnej misji powraca na Ziemię, na której życie wygląda już zupełnie inaczej niż wtedy, kiedy ją opuszczał. Powodem jest przede wszystkim różnica w upływie czasu wynikająca z paradoksu praw astrofizyki – dla astronauty podróż trwała kilka lat, ale na Ziemi minęło ich ponad 120. Cywilizacja i kultura zmieniła się do tego stopnia, że misja w której badacz uczestniczył nikogo prawie nie interesuje, jego heroizm wydaje się nikomu niepotrzebny. Zmienił się bowiem sposób życia ludzi, uznają inne wartości, w ich mniemaniu znacznie lepsze. Zatem powracający z gwiazd musi zupełnie od nowa szukać z nimi choćby częściowego porozumienia i próbować odnaleźć się w nowym dla niego świecie.

My też jako społeczeństwo przeżyliśmy ostatnio szok spowodowany wciąż trwającą pandemią i drastyczną polaryzacją politycznych podziałów. Jakbyśmy wszyscy nagle znaleźli się w innym świecie, czujemy, że często nie możemy się porozumieć z ludźmi, którzy żyją w tej samej przestrzeni co my. Jakbyśmy wszyscy powrócili z innych rzeczywistości, a przecież nie możemy żyć zupełnie oddzielnie. Trudna sytuacja wymaga współdziałania, bo – metaforycznie to ujmując – płyniemy na jednym okręcie, a całkiem dosłownie lecimy przez kosmos na jednej wspólnej planecie Ziemia.

Dlatego tematem VI edycji Piotrkowskiego Biennale Sztuki jest poszukiwanie płaszczyzny porozumienia między ludźmi deklarującymi przywiązanie do odmiennych wartości, między ludźmi o różnych orientacjach światopoglądowych i politycznych. Poszukiwanie odpowiedzi na choćby takie pytania: Od czego zacząć? Jak nie nakręcać spirali negatywnych emocji nie rezygnując przy tym z własnych przekonań? Jakie sprawy mogą okazać się wspólne dla ludzi o różnych poglądach? Co warto zmienić w swojej własnej postawie?

Wierzmy, że sztuka może proponować nie tylko płaszczyznę porozumienia, ale także przestrzeń w której choćby częściowe porozumienie będzie mogło się realizować w wyniku dialogu różnych postaw. Spośród prac nadesłanych na VI Piotrkowskie Biennale Sztuki udało się wybrać ciekawe i inspirujące artystyczne wypowiedzi, które nie są ilustracjami do powieści genialnego pisarza, lecz podejmują zawarty w niej wątek zaproponowany jako temat biennale. Najlepsze prace wybrane przez jury złożone z profesjonalistów przedstawimy na podsumowującej wystawie. W dzień po jej otwarciu zorganizowaliśmy panelową dyskusję z udziałem Jury, autorkami i autorami prac oraz publicznością.

Chcemy jednocześnie, by temat VI edycji Piotrkowskiego Biennale Sztuki korespondował z Rokiem Stanisława Lema w 2021 roku, by nawiązywał dialog z wciąż poruszającą wymową „Powrotu z gwiazd”, z intelektualnym potencjałem książki, wybiegającym daleko poza horyzontu czasu, w którym powstała.

Grzegorz Borkowski
Kurator Artystyczny VI PBS

Do szóstej edycji konkursu zgłosiło się 467 artystów prezentując 903 prace. Jury VI Piotrkowskiego Biennale Sztuki na podstawie zgłoszeń elektronicznych zakwalifikowało do II etapu konkursu 68 prac 61 autorów.

Zgodnie z Regulaminem autorzy zobowiązani byli do dostarczenia oryginałów zakwalifikowanych prac do siedziby Organizatora. Oryginały prac były przedmiotem oceny Jury. Jeden z autorów zakwalifikowany do II etapu nie dostarczył oryginału pracy. Z tego powodu praca nie mogła zostać poddana weryfikacji i została wykluczona z dalszego postępowania konkursowego.

Decyzją jury, wszystkie pozostałe prace zostały zaprezentowane na wystawie pokonkursowej. Spośród zakwalifikowanych do II etapu konkursu prac komisja wybrała laureatów i przyznała nagrody.

Nagrody regulaminowe

Grand Prix - Nagroda Prezydenta Miasta Piotrkowa Trybunalskiego (15 tys. zł):

Sebastian Wywiórski za pracę pt. „Zaćmienie”; interaktywna instalacja intermedialna, 2021.

II Nagroda - Nagroda Marszałka Województwa Łódzkiego (10 tys. zł):

Rafał Urbański, za zestaw prac „QR Lem XIX, XX, XXI”; wideo, Full HD 1920x1080 px, 3.27 min., 2015, 3.42 min., 2014, 2.30 min., 2017.

III Nagroda - Ośrodka Działań Artystycznych (5 tys. zł):

Anna Jędrzejec, za pracę pt. Samotność (cz.1) „Samotność -/świerszczyk w klatce/ Na ścianie (Basho tł. Cz. Miłosz)”; cykl 4 prac, druk lentikularny, 4x90cmx120cm, 2018.

Nagrody dodatkowe - równorzędne wyróżnienia w wys. 2 tys. zł każde:

Xawery Deskur za zestaw prac „Jesteś tu? - rozmowa 1”, Wideo, 8:40 min, 2021, „Jesteś tu? - rozmowa 2” Wideo, 4 min, 2019.

Angelika Fojtuch, za pracę „The last dances”, (performance dokumentacja), 2013.

Arkadiusz Karapuda, za zestaw prac „Flexible”, „Intrasigence”, „Conformity”; 3 obrazy o wymiarach 130 x 170 cm, 2020.

Wyróżnienie redakcji Kwartalnika Artluk - **Angelika Fojtuch**.

Wyróżnienie redakcji Notes Na 6 Tygodni – **Xawery Deskur**.

Powrót z gwiazd w naszym tu i teraz

Proponując temat tegorocznej edycji Piotrkowskiego Biennale Sztuki zdawaliśmy sobie sprawę, że będzie trudnym wyzwaniem dla wszystkich, którzy spróbują go podjąć. Społeczne napięcia w tym roku w Polsce nie malały, lecz ulegały eskalacji, jakby społeczeństwo rozpadało się na coraz bardziej wrogie sobie części. Poszukiwanie płaszczyzn porozumienia było zatem wyzwaniem trudnym – zarówno pod względem emocjonalnym, jak i intelektualnym. Dlatego właśnie tak ważnym.

Zgłoszonych zostało ponad 900 prac, jednak spora ich część (lecz na szczęście nie większość) nie dotyczyła tematu, bowiem wiele osób potraktowało Biennale w Piotrkowie jako zwykły konkurs w zakresie artystycznej twórczości. A przecież specyfika Piotrkowskiego Biennale Sztuki od samego początku wynika z połączenia formuły otwartego konkursu z przygotowaniem wystawy dotyczącej określonego zagadnienia. A jaki jest w ogóle sens proponowania artystom i artystkom konkretnego tematu dla ich prac? By mogły one ze sobą prowadzić na wystawie rodzaj twórczego dialogu, korespondować w przestrzeni idei nie tylko artystycznych. By rozwijały temat w perspektywach wybranych przez artystki i artystów. Tak są zwykle budowane zbiorowe wystawy tematyczne, do których kuratorki/kuratorzy zapraszają twórcze osoby, których sztukę już znają. Natomiast otwarty konkurs umożliwia sięgnięcie także do artystycznych prac osób wcześniej nie znanych organizującym wystawę.

Ten inkluzywny aspekt ma swój pozytywny walor rozszczelniania artystycznych środowisk, ale z drugiej strony tworzy ryzyko daleko posuniętej stylistycznej rozbieżności, może nawet niekompatybilności wizualnych języków, jakimi posługują się artystki/artysci na jednej wystawie. Te różnice wrażliwości i mentalności mogą chwilami tworzyć estetyczny dyskomfort dla niektórych widzów. Jesteśmy jednak przekonani, że takie ryzyko warto podejmować. Ufamy, że osoby oglądające wystawę będą w stanie odpowiednio przestraszać swoje radary poznawcze oraz samodzielnie odnajdywać istotne dla nich wątki łączące prace, znajdujące się w różnych punktach wystawy. Może nawet znajdą w tym walor upodmiotowienia ich jako jednostek twórczych, zdolnych do twórczego odbioru. Wtedy zwiedzanie wystawy może być swoistym treningiem elastyczności w rozpoznawaniu artystycznych konwencji prezentowanych wypowiedzi. I źródłem osobistej satysfakcji.

Otwarty konkurs i powstała w jego rezultacie finalna wystawa jest również rodzajem ankiety. Badaniem, na ile temat wystawy jest, tu i teraz w 2021 roku w Polsce, interesujący dla ludzi czynnie zajmujących się sztuką; jak go pojmują i co są w stanie zaproponować. To rodzaj sondy zapuszczonej w różne artystyczne środowiska. I tak właśnie proponuję spojrzeć na wystawę „Powrót z gwiazd” VI Piotrkowskiego Biennale Sztuki.

Co zatem przyniosły prace zgłoszone do konkursu i wybrane do wystawy? Część z nich w sposób wyraźny podjęła ogólny temat projektu, czyli „poszukiwanie płaszczyzny porozumienia między ludźmi deklarującymi przywiązanie do odmiennych wartości, między ludźmi o różnych orientacjach światopoglądowych i politycznych”. Inne nie odnoszą się do tematu w sposób tak jednoznaczny, jednak z całą pewnością również go dotyczą.

Chociaż, jak wspomniałem, temat i nam wydawał się początkowo dosyć bliski utopii, to jednak wiele prac prezentowanych na wystawie podejmuje go w na tyle konkretnych i indywidualnie wybranych aspektach, że przynajmniej częściowo przewyższa jego utopijność. Przede wszystkim chyba dlatego, że artystyczne wypowiedzi prezentowane w ramach „Powrotu z gwiazd” nie sięgają po tak dominującą w sferze polityki bezwzględną logikę – kto nie z nami, ten przeciwko nam. Być może wynika to także z faktu, że w wystawie uczestniczy wiele osób pracujących jako pedagodzy (na uczelniach artystycznych), mają one zatem spore doświadczenie w praktykowaniu postawy mediacji. Ale przecież nie brak także innych postaci, niektóre są nawet swojego rodzaju outsiderami. Wszystkie je natomiast łączy to, że posługują się bardzo różnymi mediami, wypowiadają się własnym głosem i wyrażnie we własnym jedynie imieniu, jednak w sprawach dotyczących także innych.

Jury wybrało do wystawy finałowej najlepsze pod względem artystycznym prace, które ponadto podjęły zaproponowany temat. Dlatego wystawę „Powrót z gwiazd” warto widzieć jako pewną całość, sumę odmiennych, lecz zarazem uzupełniających się wypowiedzi artystycznych. Jako płaszczyznę – czy może raczej – przestrzeń porozumienia; taką, którą może zaoferować na razie chyba tylko współczesna sztuka.

Piotrkowskie Biennale Sztuki od pierwszej edycji funkcjonuje w formule konkursu, zatem jury przyznaje także nagrody i wyróżnienia. Zawsze jury tego Biennale złożone jest z osobowości o zróżnicowanych preferencjach artystycznych. Nie inaczej było w tegorocznej edycji, dlatego i tym razem praca w ramach jury była praktycznym doświadczaniem poszukiwania płaszczyzn dyskusji i porozumienia, cierpliwym wypracowywaniem konsensusu. Wyjątkowo ciekawie korespondowało to z tematem obecnej edycji Biennale.

**Pierwszą nagrodę jury przyznało interaktywnej instalacji intermedialnej
Sebastiana Wywiórskiego *Zaćmienie*.**

W pierwszym zetknięciu z pracą widzimy na ścianie jedynie świetlny okrąg o średnicy około dwóch metrów, którego źródłem jest reflektor. Gdy zbliżymy się do ściany wchodząc przed reflektor, wewnątrz naszego cienia na jasnym okręgu pojawia się rzeczywistość sprzed ponad 120 lat – cytata z filmu Louisa Jeana Lumière’a *Bitwa na śnieżki*. Tylko wejście widza przed reflektor uruchamia działanie i sens całej instalacji. Cień postaci widza przywołuje dawny komunikat wizualny, który cały czas jest emitowany na ścianę, lecz zakryty był strumieniem silnego białego światła reflektora. Choć film z przeszłości utrzymany jest w konwencji komedii, zdajemy sobie sprawę, że w naszym cieniu mogłaby się pojawić filmowa rejestracja wszelkich rodzajów rzeczywistości, także i nawet traumatycznych. Instalacja ujawnia niespodziewany potencjał naszego cienia w znaczeniu nie tylko dosłownym, lecz i metaforycznym. Uzmysławia wartość zajrzenia we własny cień, by dostrzec niewidoczną przeszłość, która być może jest stale obecna obok nas. Perfekcyjnie zrealizowany techniczny koncept otwiera szerokie pole dla wielokierunkowych odniesień i interpretacji dotyczących zarówno zagadnień psychologicznych, kulturowych jak i społecznych.

**Drugą nagrodę otrzymał zestaw trzech prac wideo
Rafała Urbańskiego – QR Lem XIX, QR Lem XX, QR Lem XXI.**

Każda z tych animacji wideo przedstawia tworzenie z punktów sekwencji wysublimowanych estetycznie abstrakcyjnych kompozycji, które w toku stopniowych przekształceń zmierzają do powstania jednego skomplikowanego znaku z kodem QR. Treść każdego z tych znaków odczytać można na smartfonach i tabletach za pomocą popularnych aplikacji do rozpoznawania kodów QR. Każda z tych prac zawiera zakodowany cytat – wypowiedź zapisaną lub wypowiedzianą przez Stanisława Lema. Są to mocno sarkastyczne opinie o relacjach ludzi z dawnymi i nowoczesnymi mediami komunikacji. Te zaprawione specyficznym humorem Lema gorzkie prawdy pozbawiają nas wielu złudzeń, jednak za to przybliżają do realiów w jakich funkcjonujemy. Nagrodzone realizacje wideo Rafała Urbańskiego, łącząc ascetycznie wyrafinowaną formę animacji ze współczesną technologią tworzenia i odczytywania kodów oraz humanistyczną refleksją wybitnego pisarza, oferują nam oryginalne medium namysłu nad ludzką fascynacją wytworami techniki.

Trzecia nagrodę jury przyznało Annie Jędrzejec za cykl prac *Samotność (część 1)*.

Dostrzeżenie istotnego waloru każdego elementu tej pracy wymaga ruchu (i potem zatrzymania ruchu) przez osoby oglądające, wtedy druk soczewkowy, w jakim wykonano prace, tworzy wrażenie dynamiki prac. Inspiracją tego cyklu jest haiku autorstwa Bashō w tłumaczeniu Czesława Miłosza:

*Samotność –
świerszczyk w klatce
Na ścianie*

Subtelna estetyka tego cyklu zdaje się nadawać samotności kuszący wizualnie i mentalnie urok, a jednocześnie wskazuje jednak, że jest to rodzaj uwięzienia (jak w klatce). Samotność zarówno daje możliwość wewnętrznego uporządkowania i namysłu, jak i ogranicza szanse na obecność w społeczeństwie i uczestniczenie w jego kształtowaniu. Rozważanie dwoistej natury samotności wymaga zatem tego, by była ponawiana, bowiem nie sposób raz na zawsze ją zaakceptować albo odrzucić. Poszukiwanie porozumienia z innymi ludźmi nie może więc pomijać uświadomienia sobie głęboko ambiwalentnego statusu samotności.

Jury przyznało również następujące trzy równorzędne wyróżnienia, zatem wymieniam je w alfabetycznej kolejności nazwisk.

Xawery Deskur, dwa filmy wideo – *Jesteś tu? Rozmowa 1* i *Jesteś tu? Rozmowa 2*.

Filmy przedstawiają swobodne rozmowy człowieka ze sztuczną inteligencją odnoszące się zarówno do codziennych praktycznych spraw, jak i najbardziej podstawowych i ogólnych zagadnień. W wyjątkowo naturalny sposób konfrontują ze sobą dwie perspektywy poznawcze – konkretnej ludzkiej osobowości i bezosobowego inteligentnego robota. Rozmowy dwóch tak odmiennych postaci w niezwykle przenikliwy i sugestywny sposób uzmysławiają, że właśnie w toku dialogu z odmienną istotą, możemy najpełniej poznać swój własny punkt widzenia, specyfikę naszych przekonań i odczuć. Te rozmowy nie są dyskusją, wzajemnym przekonywaniem się, lecz poznawaniem siebie i odmiennej istoty. Interesującym paradoksem jest, że samopoznanie człowieka dokonuje się tu w dialogu z robotem, który jest przecież tworem ludzkim, używającym logiki ludzi, jednak w bardziej metodyczny i bezwzględny sposób.

Angelika Fojtuch, film wideo - *The Last Dances*.

Film jest zapisem performansu ukazującym jednocześnie istotną dla całego zdarzenia postawę widzów. Artystka jest między nimi i przez cały czas w powściągliwy sposób wykonuje proste gesty, jakby ulegając rytmowi muzyki, którą jedynie ona słyszy w sobie.

Ten pokaz spokojnej determinacji performerki (cierpliwie ignorującej całkowicie bierną postawę widzów) w miarę upływu czasu akcji budzi coraz większy szacunek dla artystki za jej gotowość na długotrwałe niezrozumienie jako nieuchronny składnik losu twórczej osoby. Jej postawa może być punktem odniesienia dla wszelkich osób świadomych działania wśród ludzi o zupełnie odmiennych zakresach wrażliwości.

Arkadiusz Karapuda, tryptyk złożony z obrazów olejnych na płótnie zatytułowanych – *Conformity, Flexible, Intrasigence*.

Artysta w wysoce indywidualny sposób łączy w swoich obrazach realistyczne malarskie przedstawienia przedmiotów w miejskiej przestrzeni z wybranymi w przemyślany sposób słowami. Dzięki temu, przywołanym ogólnym pojęciom nadaje nowe interesujące konteksty znaczeniowe przez odniesienia do konkretnych fragmentów rzeczywistości. Zestawienie pojęć bezkompromisowości, elastyczności i konformizmu jest cenną wypowiedzią odnoszącą się do tematu wystawy, wyznacza bowiem swoistego rodzaju spektrum postaw wobec realiów społecznych, które trudno zaakceptować, a w ramach których przychodzi nam funkcjonować.

Grzegorz Borkowski

Jury VI Piotrkowskiego Biennale Sztuki

Grzegorz Borkowski – przewodniczący jury; kurator i krytyk sztuki, redaktor naczelny artystycznego pisma „Obieg” w latach 1993-2015; kurator wystaw w CSW Zamek Ujazdowski i innych ośrodkach sztuki, m.in.: „Idee poza ideologią” (1993), „Poezja konkretna” (1993), „Refleksja konceptualna w sztuce polskiej. Bieżące praktyki, ruchome horyzonty” (1999), „Bookmorning” (2003), „The Club” (2004), „Reversed Art Engineering” (2007), „Rzeczy budzą uczucia” (2010), „Diagram – Jerzemu Ludwińskiemu” (2010), „Aktywna cisza” (2014), „Co jest społeczne?” (2015), „Sensybilizm 1957 – 2017” (2017), „Przedmioty aktywne” (2018) „Dyfuzje czasu” (dwie edycje 2019, 2020), „Przestrzeń zamknięta. Historia opowiadana” (wystawa on-line 2020), „Człowiek w teatrze życia codziennego” (2020). (Warszawa).

Prof. Katarzyna Józefowicz - rzeźbiarka, rysownicza i wykładowczyni akademicka. Studiowała w latach 1981-1986 na PWSSP (obecnie ASP) w Gdańsku, gdzie w 1986 roku uzyskała dyplom w pracowni prof. Edwarda Sitka. Jest Dziekanem Wydziału Rzeźby i Intermediów ASP w Gdańsku. W 2001 r. została laureatką Paszportów Polityki w kategorii "Sztuki wizualne". (Gdańsk).

Prof. Elżbieta Banecka - malarka i graficzka, prowadzi Pracownię Rysunku i Koloru na Wydziale Scenografii warszawskiej ASP. Jest laureatką ponad 60 prestiżowych nagród i wyróżnień w polskich i międzynarodowych konkursach oraz autorką 60 wystaw indywidualnych i uczestniczką ponad 200 zbiorowych (Warszawa).

Dr. Krzysztof Jurecki – krytyk, historyk oraz kurator sztuki, doktor nauk humanistycznych. Magisterium i doktorat na UJ w Krakowie. Członek honorowy Związku Polskich Artystów Fotografików oraz członek Międzynarodowego Stowarzyszenia Krytyków Sztuki AICA. Autor licznych publikacji na temat fotografii i historii sztuki. Kurator i przewodniczący jury 5 dotychczasowych edycji Biennale. (Łódź).

Łukasz Głowacki – zdobywca I miejsca V edycji Piotrkowskiego Biennale Sztuki. Ukończył studia na Wydziale Malarstwa i Grafiki PWSSP w Gdańsku, dyplom uzyskał z malarstwa w 1990, w pracowni prof. Hugona Laseckiego. Zajmuje się działaniami performance, malarstwem, scenografią, tworzy obiekty i instalacje. (Nałęczów).

Andrzej Hoffman – grafik, malarz, absolwent Wydziału Grafiki i Malarstwa ASP w Łodzi, dyrektor Ośrodka Działań Artystycznych w Piotrkowie Trybunalskim. (Piotrków Trybunalski).

**VI Piotrkowskie
Biennale Sztuki**

"POWRÓT Z GWIAZD"

**Nagrodzone
prace**

Grand Prix

Nagroda Prezydenta Miasta
Piotrkowa Trybunalskiego

Sebastian Wywiórski

Zaćmienie

interaktywna instalacja intermedialna, 2021 r.

Elementami budującymi instalację są dwie projekcje. Jedna to cytat z filmu Braci Lumière Bitwa na śnieżki z 1896 roku. Druga to strumień intensywnego, czystego światła. Obie projekcje wycięte są w kształt okręgów i nakładają się na siebie. Intensywne światło pochodzące z reflektora profilowego zakrywa, wypala całkowicie projekcję filmową rzutowaną w tym samym miejscu. Odbiorca przy pierwszym zetknięciu z pracą widzi jedyne świetlny okrąg o średnicy około 2m, którego źródłem jest reflektor. Wchodząc pomiędzy reflektor i projekcje świecącego okręgu na ścianie „odsłania” swoim cieniem stale odtwarzany film poprzez przerwanie oślepiającego strumienia światła. Tym działaniem uruchamia pracę. Jedynie interwencja widza nadaje jej sens, powołuje do życia. W swoim cieniu zobaczy dziejącą się historię sprzed przeszło 120 lat. Tym samym patrząc w stronę oślepiającego okręgu człowiek odsłania niezauważalne, zagłuszone zepchnięte na dalszy plan.

Istotą pracy jest idea odkrywania, odsłaniania jakości, które straciły siłę dawnego komunikatu wizualnego a nadal mogą stanowić źródło istotnych punktów odniesień.

II Nagroda

Nagroda Marszałka
Województwa Łódzkiego

Rafał Urbański

zestaw prac

QR Lem XIX, XX, XXI

wideo,

3.27 min., 2015 r.

3.42 min., 2014 r.

2.30 min., 2017 r.

Prace z cyklu QR LEM powstały na przestrzeni kilku lat, są to interaktywne animacje, których treść można odczytać przy pomocy popularnych aplikacji instalowanych w smartfonach i tabletach do odczytywania kodów QR. Każda z prac zawiera zakodowany cytat, zapisany lub wypowiedziany przez pisarza Stanisława Lema. Prace te powstały w hołdzie dla wybitnego pisarza. Sposób ich zapisu i medium, które użyto wydają mi się spójne z wizjami, które Lem przedstawiał w swoich licznych utworach literackich i artykułach. Sposób dekodowania i odczytania najbardziej pasuje do jego wizjonerskiego utworu „Kongres futurologiczny”, który chyba najlepiej opisuje całą otaczającą nas rzeczywistość. Za fasadą pustych haseł i pozorowanej szczęśliwości nie istnieje nic poza samotnością, pustką i depresją.

III Nagroda

**Nagroda Ośrodka
Działań Artystycznych**

Anna Jędrzejec

Cykl *Samotność (cz.1):*
„Samotność -/ świerszczyk
w klatce / Na ścianie
(Basho tł. Cz. Miłosz)”

cykl 4 prac, druk lentikularny,
4 x 90 cm x 120 cm, 2018 r.

Podstawową inspiracją cyklu jest haiku autorstwa Bashō w tłumaczeniu Czesława Miłosza:

Samotność –
świerszczyk w klatce
Na ścianie

Zrealizowane prace są moją osobistą interpretacją samotności, opartej na idei sabi, pochodzącej ze świata sztuki zen, która określa stan spokoju i piękna duchowej izolacji, uwolnienia się od materialnych potrzeb, osamotnienia i obserwowania świata dookoła nas, pozwalającej na dostrzeżenie piękna w tym, co jest nieuchwytnie i niedostrzegalne.

Pokazywany cykl pełen jest subtelnych kontrastów i wewnętrznych zaprzeczeń, które łączą się w harmonijną całość. Choć może wydawać się mroczny, najważniejsze jest w nim światło; choć zdaje się statyczny, stworzony został by oddawać ruch; choć wygląda na czarno-biały, w całości zbudowany jest z koloru; a co najważniejsze – choć opowiada o samotności, pełen jest nadziei.

Wyróżnienie

Xawery Deskur

za zestaw prac

„Jesteś tu? - rozmowa 1”

wideo, 8:40 min, 2021 r.

„Jesteś tu? - rozmowa 2”

wideo, 4:00 min, 2019 r.

Seria prac wideo „Jesteś tu?”, to niezależne fragmenty z powstającego filmu dokumentalnego science fiction, o tym samym tytule. Film opowiada o relacji niewidomego muzyka Edwarda Gila Deskura ze sztuczną inteligencją która pomaga mu adaptować się z otaczającą go rzeczywistością. Alexa jednak, nie spełnia tylko prowizorycznych funkcji, typowych dla SI - śpiewa piosenki, recytuje wiersze oraz rozmawia na nurtujące tematy.

Wyróżnienie

Angelika Fojtuch

„The last dances”

video dokumentacja performance, 2013 r.

Wyróżnienie

Arkadiusz Karapuda

za zestaw prac

„Flexible”

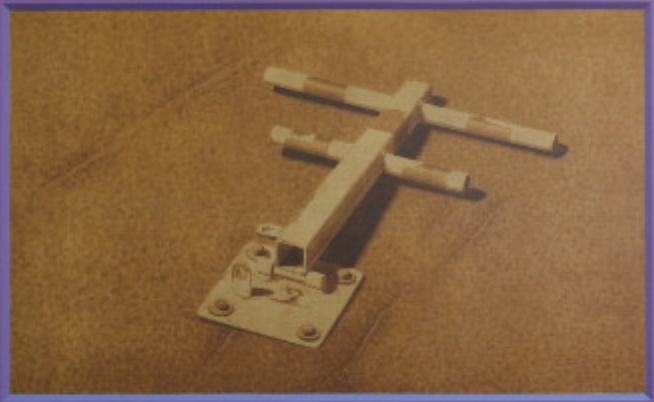
„Intrasigence”

„Conformity”

olej na płótnie, 130 x 170 cm każdy, 2020 r.

FLEXIBILITY

CONFORMITY

INTRANSIGENCE

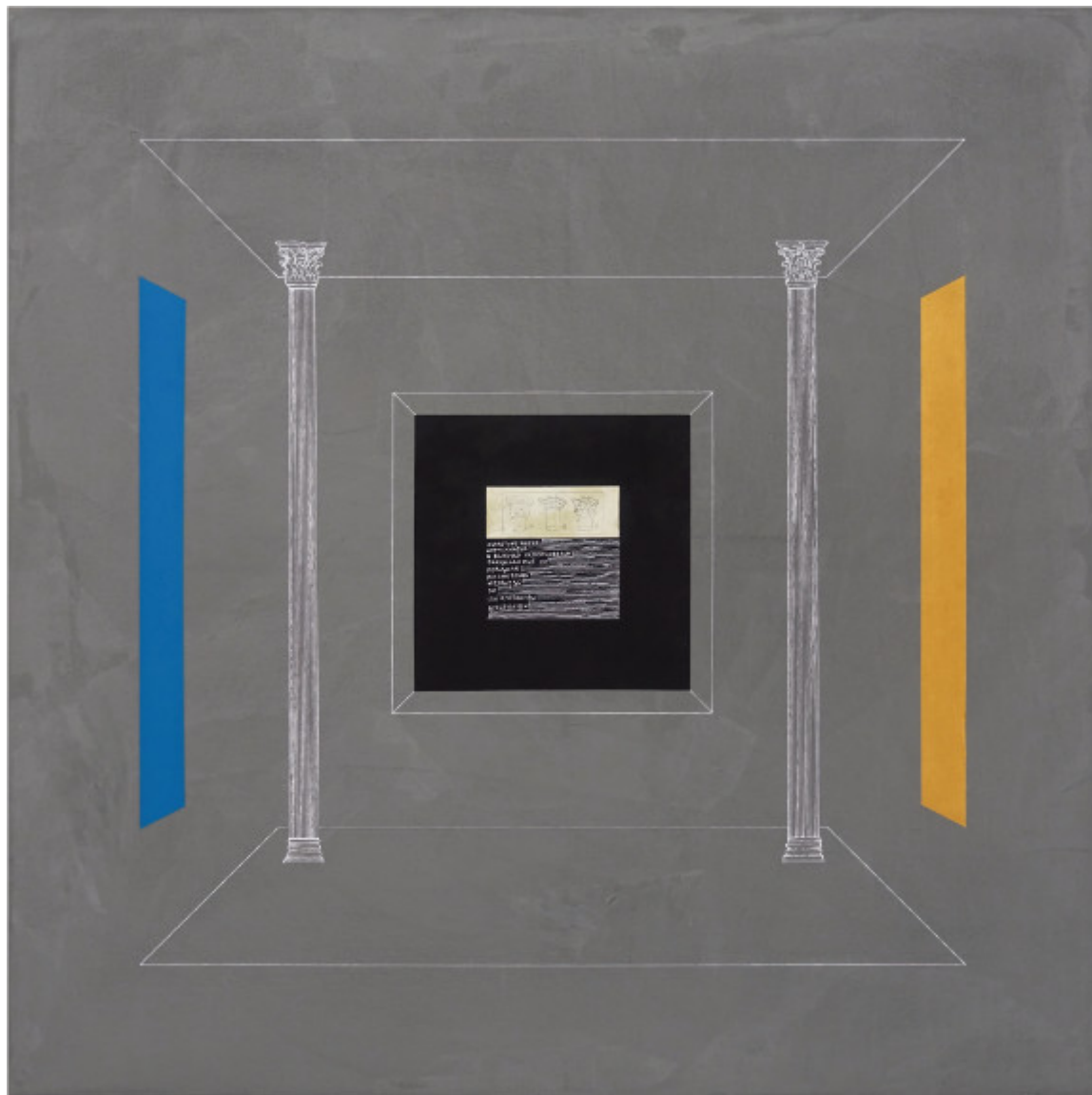
VI Piotrkowskie Biennale Sztuki

"POWRÓT Z GWIAZD"

**Inne prace
prezentowane
na wystawie
pokonkursowej**

Tomasz Barczyk

Zwiastuny śmierci odpoczywają
- poezja automatyczna, akryl, płótno, 100 x 100 cm, 2021 r.

Wizualna poezja automatyczna to cykl prac Tomasza Barczyka, którego początki sięgają 2013 roku. Wtedy właśnie powstały pierwsze grafiki i kolaże, które w budowaniu obrazu opierały się na elemencie poetyckim, konstruowanym według określonego wówczas systemu. Polega on na rozmyślnym wyselekcjonowaniu słów lub krótkich fraz z przypadkowej, pojedynczej strony jednej z książek z księgozbioru autora, z których (wg kolejności na stronie) komponowany jest oparty zawsze na 10 wersach tekst wiersza. Pozyskiwanie słów przyjmuje zatem pewną automatyczną, powtarzalną formę (przypadkowa strona, 10 wersów), ale ich wybór oraz końcowy zapis jest już świadomym działaniem twórczym – czym różni się od dadaistycznego, stochastycznego wiersza, który komponowany był przez układanie przypadkowych słów. Następnie ta autorska forma poetycka staje się główną osią konstrukcji obrazu w ramach wizualnej poezji automatycznej, której genezę można z pewnością odszukać w poezji konkretnej. Czas fizycznego odosobnienia, izolacji oraz dramatycznych sytuacji w roku 2020 przyczynił się do dynamicznego rozwoju tego cyklu, a odrębny zapis tekstu razem z geometrycznym anturażem stał się również inspiracją do syntetycznych linearnych rozwiązań w cyklu BOX SYMPTOM.

Opuszczony...
instalacja, 476 odlewów gipsowych ok. 4 x 4,5 cm, razem ok. 150 x 90 cm, 2020-2021 r.

Judyta Bernaś

Opuszczony..., detal

Rzeźba okazjonalna,
materiał żywica pokryta farbą tablicową,
kredy, gąbka, wys. 160 cm, 2018 r.

Forma przedstawia uproszczoną sylwetkę człowieka, stojącego na postumencie. Postać oraz postument pokryty jest farbą tablicową. Dłonie złożone razem tworzą naczynie, w którym umieszczone są kolorowe kredy.

Na postumencie w zależności od okazji umieszczam napis. W tym przypadku zastanawiam się nad umieszczeniem cytatu z „Powrotu z gwiazd” S. Lema „...najwyższym dobrem jest społeczna równowaga, stabilizacja...” lub tylko „Powrót z Gwiazd”.

Sytuacja ta jest zaproszeniem odbiorców do ingerencji w obiekt. To oni mają możliwość zaznaczenia na nim swojej obecności. Tekst na

Drop,
odlew z mosiądzu pokryty niklem,
wys. 15 cm, 2020 r.

postumencie jest tylko pretekstem do nieprzewidywalnej odpowiedzi. Rzeźba może w trakcie trwania wystawy ewoluować. Na postumencie jest również gąbka, można całkowicie zmasać poprzednie wypowiedzi. Chciałabym stworzyć taką tablicę, którą jesteśmy my sami. Możemy wspólnie skomponować obraz tego symbolicznego człowieka. Możemy na nim wykrzyczeć swoje emocje, zamanifestować je innym, skreślić to z czym się nie zgadzamy lub współtworzyć w harmonii nieprzewidywalny obraz... To symbol bezwolnej postaci, na której będą odbijać się emocje odbiorców.

Emilia Bogucka

Mała forma odlana z mosiądzu, pokryta galwanicznie niklem. Poprzez efekt spolerowania odbija się w niej otoczenie, staje się nieczytelna. Ustawiona jest na również wypolerowanej podstawie przypominającej rozlaną wodę.

„Drop”- w j. angielskim ma wiele znaczeń. To nie tylko „Kropla”. To również „spadek, upadek, kapać, ronić, siać...” i wiele innych. Przedstawiona forma ma kształt bardzo zsyntetyzowanej, uproszczonej skulonej postaci.

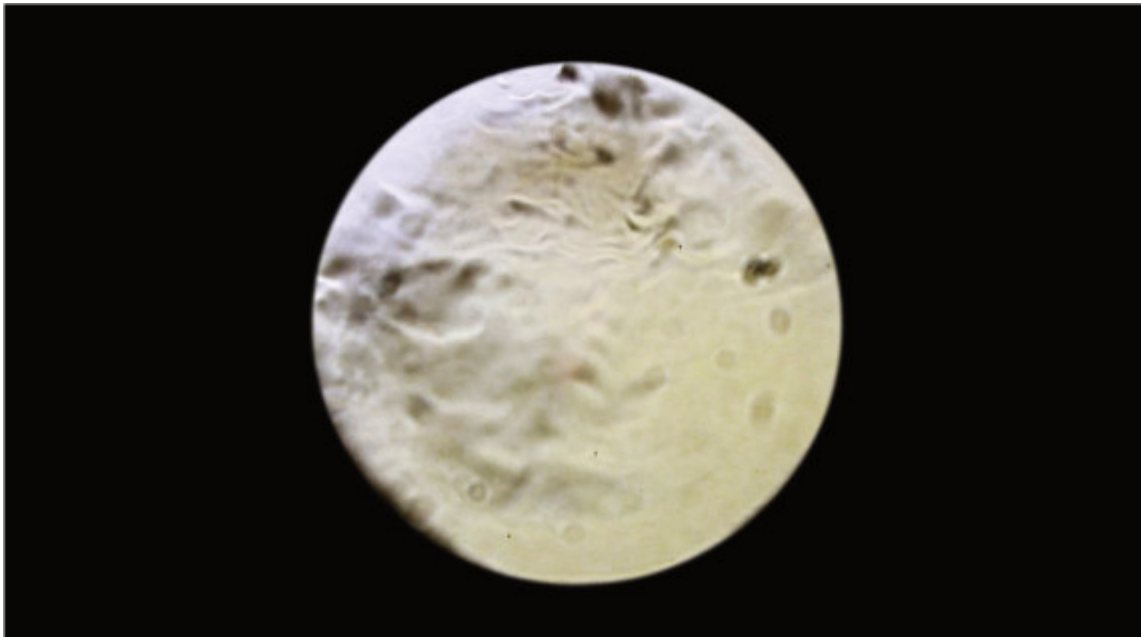
Człowiek staje się taką symboliczną spadającą kroplą. Jest jednocześnie człowiekiem jak i częścią natury. Odbija się w nim otoczenie, skulony unosi się na wodzie...

Jestem twoim powietrzem. Wdychasz mój oddech, mój dwutlenek węgla, mój tlen i całą mieszaninę innych substancji. O twoją skórę uderzają cząsteczki powietrza, ogrzane ciepłem mojego ciała, mimo że nawet się nie dotykamy. Może nawet się nie znamy. Wystarczy, że jesteś obok.

W filmie został wykorzystany tzw. efekt Schlieren, doświadczenie naukowe umożliwiające obserwację ruchu powietrza w codziennych warunkach. Złote koło, które pojawia się w kadrze to zwierciadło teleskopowe. Jest to podstawowy element układu zbudowanego na potrzeby projektu. Dzięki niemu widzimy powietrze poruszające się pod wpływem oddechu, ciepła ludzkiego ciała oraz palących się świec.

Pomoc w realizacji projektu: Piotr Leszczyński, Zakład Biofizyki Molekularnej Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu.

EL - 1 instalacja z cyklu *Maszyny mojej wyobraźni*,
papier, krochmal, drut, farba drukarska, 116 x 254 x 5 cm, 2021 r.

Karolina Bramowicz

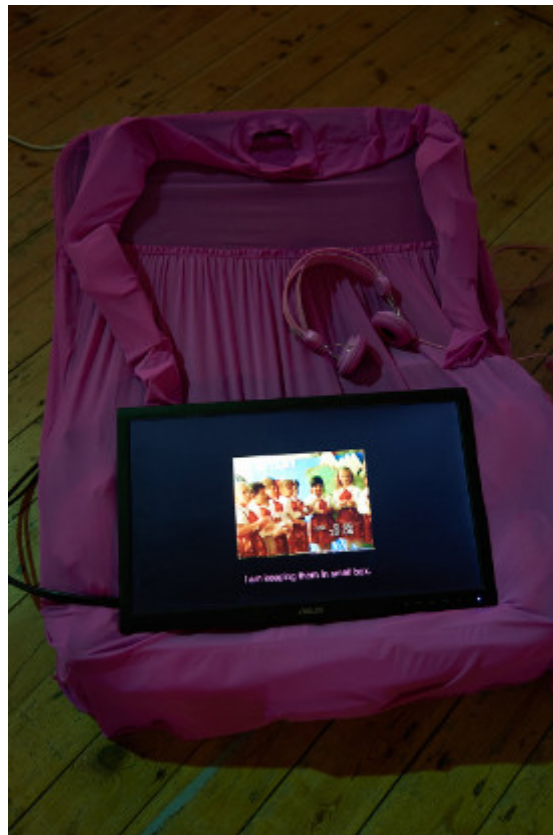
Beata Cedrzyńska

Utopia,
technika mieszana na szkłe, całość 180 x 200 cm, 2019-21 r.

Uziemienie,
instalacja wideo, dwukanałowa 207 x 100 cm, 2019- 2021 r.

Joanna Chwiłkowska

Uziemienie to instalacja, która powstawała na przestrzeni lat 2019 - 2021. Na początku powstało wideo *...Birdie, birdie, why are your feathers are matted with glue?* i funkcjonowało jako samodzielne wideo. Z końcem 2020 powstało wideo *...Krew*, które również była wyświetlane jako osobna praca. W roku 2021 postanowiłam te dwie prace połączyć za pomocą obiektu, co miało na celu zespolenie i ukazanie osobistego procesu, jaki następuje w mojej praktyce twórczej.

Monika Cichoszewska

Obojętność 01,
ambrotyp 16,4 x 21,4 cm, 2021 r.

Obojętność 02,
ambrotyp 16,4 x 21,4 cm, 2021 r.

All together now,
stal, farba akrylowa, 180 x 150 x 170 cm, 2021 r.

Tomasz Drewicz

Realizacja przedstawia osiem "konturowych" sylwet postaci sprintera, ukazanych w ośmiu różnych stadiach biegu (od ustawienia w blokach startowych, poprzez start, sam bieg a na finiszu kończąc). Wykorzystane kolory odpowiadają barwom użytym w oryginalnej wersji "tęczowej flagi", która stanowi symbol ruchu na rzecz równouprawnienia osób LGBT.

Monika Drożyńska

Kosmos pozdrowienia,
haft ręczny na papierze, 10 x 15 cm, 2020 r.

"Otwarłem drzwi na korytarz, by przewieźć pokój; w hotelu, o ile mogłem się zorientować, panowała cisza; (...) zamknąłem drzwi na zatrask, usiadłem, na środku pokoju i jąłem zmagać się z samym sobą.(...)Każdą krytyczną refleksja była jakby zanurzona w miodzie, spowijała ją paraliżująco jakiś kogelmogel głupekowatego samozadowolenia, każda ociekała syropem dodatnich uczuć,(...) Potop miłości bliźniego rozsądzał mi czaszkę; szczególnie zaś dolegało, mi to, co najlepiej może określa słowa „parcie ku dobru”.¹

Pozdrowienia/Kosmos to praca wykonana techniką haftu ręcznego na pocztówce antykwarycznej. Kartka została wysłana do adresata, ale jak wynika ze stempla pocztowego, nie z miejsca gdzie została kupiona. Ta droga, między miejscem skąd pochodzi pocztówka a miejscem skąd została wysłana do adresata, stała się inspiracją do zrobienia haftu. Jest to opowieść o doskonałości i niedoskonałości pamięci.

Fotografia na pocztówce przedstawia Hotel Kosmos wybudowany z okazji Roku Kopernikańskiego w 1973 w Toruniu. Budynek nie przetrwał do dzisiejszych dni, został zburzony w 2007 by zrobić² miejsce nowemu hotelowi. Przetrwały uczucia wyrażone gestem nadania pozdrowień.

Relacja Bogdana i Jolanty – adresata i adresatki rysuje się w tym przypadku przez pamięć jednych o drugich. Wysnuwam wniosek oparty na własnym doświadczeniu, że nadawca zapominał wysłać kartę. Natomiast pamięć ta jest niedoskonała i przepełniona wzruszającą czułością. Konstrukcja pamięci jest krucha, zarazem fundament wzajemnie pielęgnowanych uczuć jest podstawą do jej pielęgnacji.

Czym jest pocztówka wysyłana z pozdrowieniami? Jeśli nie wyrazem miłości komunikowanej dzięki pamięci?

Znaki które rysują nitką na papierze są zapisem „odzyskiwania pamięci”. Jako osoba, która weszła z zewnątrz w posiadanie pocztówki, czuję się jak obcy podglądacz. Patrząc na to co

nie powinnam, uczestniczę w tym co nie znajome. Tworzę troskliwe spojrzenie, które zapisuję haftem na kartce.

Każdy gest, słowo, myśl mogą kształtować przyszłość kolejnych pokoleń. Ta przyszłość zajmuje mnie w aspekcie ogólnoludzkim i jednostkowym. Ukrywa się pod postacią codziennie wykonywanych mikro gestów. Miłość, troska, wdzięczność jest jednym z najważniejszych zasobów, gwarantujących przyszłość, wypełnioną głębokim szacunkiem do życia.

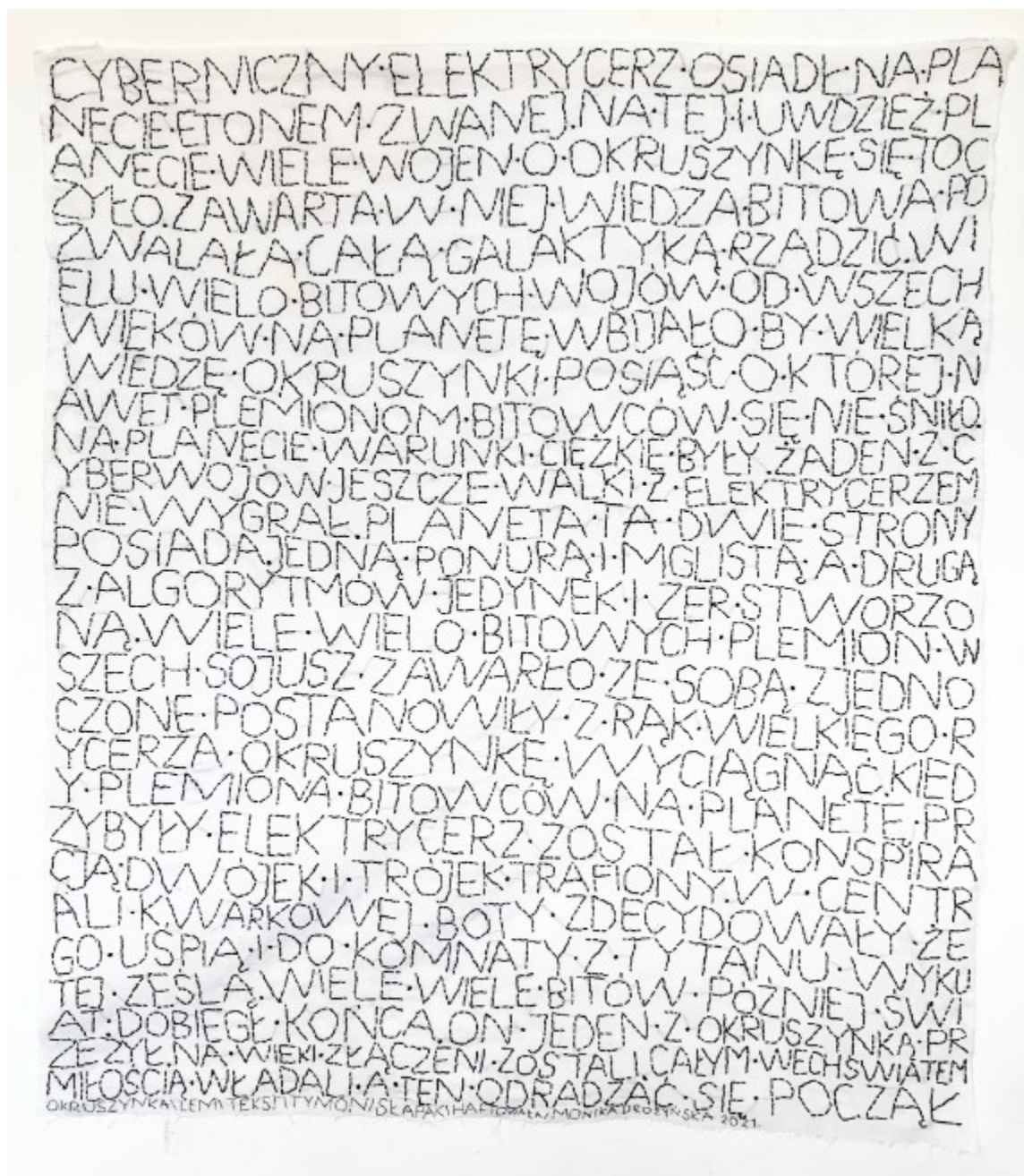
Na odwrocie pocztówki jest napisane „Serdeczne pozdrowienia zasyła Bogdan”. Zasyła je do Jolanty, która być może na nie czekała. Pracą Pozdrowienia/Kosmos czynię podobny gest – zsyłam serdeczne pozdrowienia do wszystkich, którzy ją będą oglądać, z nadzieją że tą życzliwość prześlą dalej, następnym pokoleniom.

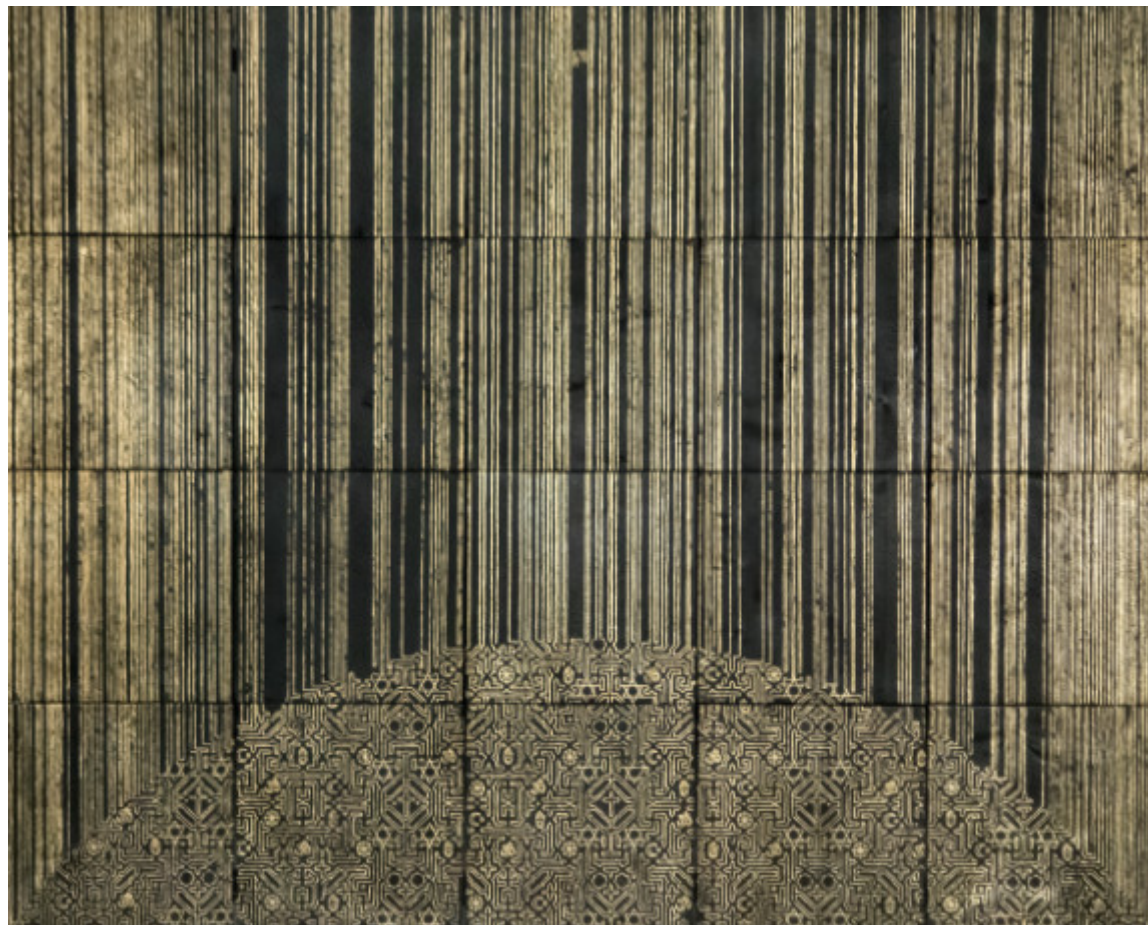
¹ Stanisław Lem Kongres futurologiczny UUK Quality Books 1983, str. 4

² https://pl.wikipedia.org/wiki/Hotel_Kosmos_w_Toruniu

Tymon Słapak (ur. 2010) zainspirowany opowiadaniem „Trzej Elektrycyerze” Stanisława Lema napisał historię o Okruszynce. Opowiadanie zostało wyhaftowane przez matkę Tymona, Monikę Drożyńską.

Cyberniczny elektrycerz osiadł na planecie Etonem zwanej. Na tej i ówdzie planecie wiele wojen o Okruszynkę się toczyło. Zawarta w niej wiedza bitowa pozwalała całą galaktykę rządzić. Wielu wielu bitowych wojów od wszech wieków na planetę wbijało by wielką wiedzę Okruszynki posiąść, o której nawet plemionom bitowców się nie śniło. Na planecie warunki ciężkie były. Żaden z cyberwojów jeszcze walki z elektrycerzem nie wygrał. Planeta ta dwie strony posiada. Jedną ponurą i mglistą a drugą z algorytmów, jedynek i zer stworzoną. Wiele plemion wielu bitowych wszech sojusz zawarło ze sobą. Zjednoczone postanowiły z rąk wielkiego rycerza Okruszynkę wyciągnąć. Kiedy plemiona bitowców na planetę przybyły, elektrycerz został konspiracją dwójek i trójek trafiony. W centrali kwarkowej boty zdecydowały, że go uśpią i do komnaty z tytanu wykutej zesłają. Wiele, wiele bitów później świat dobiegał końca. On jeden z Okruszynką przeżył. Na wieki złączeni zostali. Całym wszechświatem miłością władali, a ten odradzać się począł.

Tikkun - hebrajskie słowo znaczące „naprawić”

Chrześcijaństwo

Judaizm

Islam

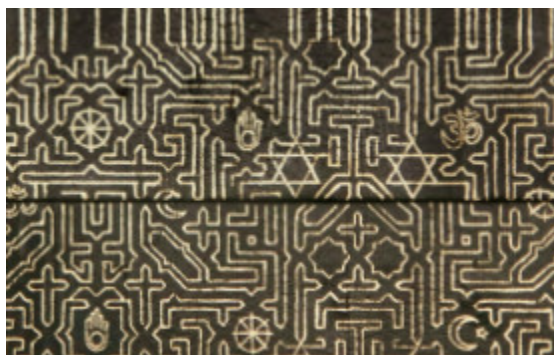
Buddyzm

Hinduizm

Dżinizm

Tikkun, detal

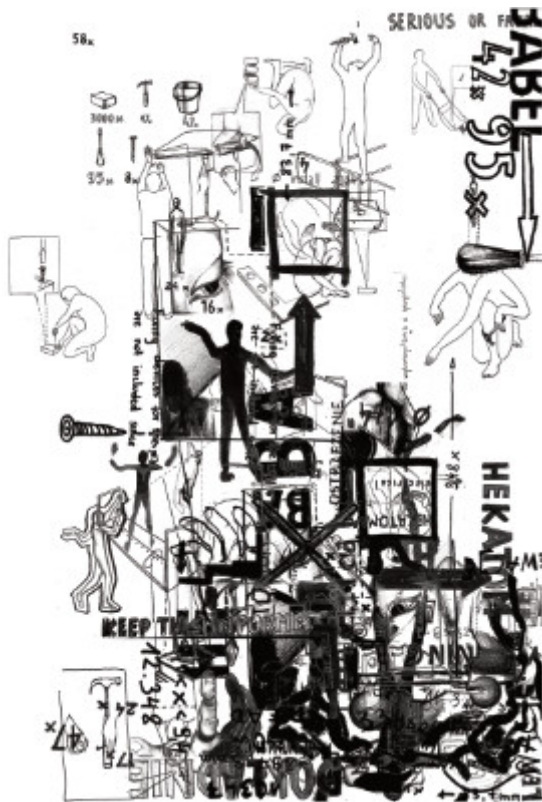
AZYL,
fotografia w formie projekcji TV, dokumentacja performance, 2018 r.

Angelika Fojtuch

Maria Grabowska

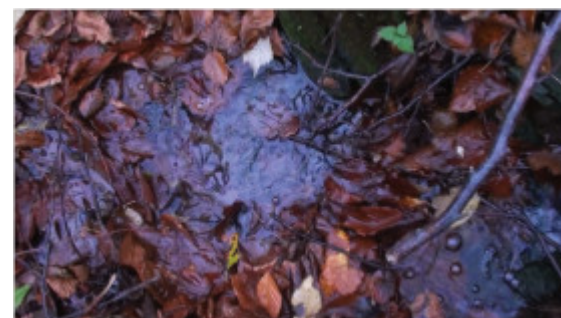
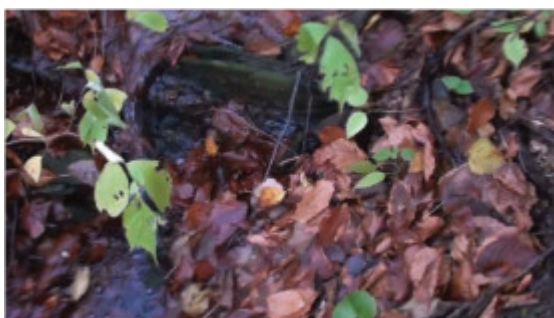
Lost eon (tryptyk),
serigrafia na papierze, 90x60 cm, 2021 r.

New Order,
instalacja, 200 x 220 x 140 cm i 140 x 160 x 30 cm

Jerzy Hejnowicz

Do stworzenia cyklu prac zainspirowała mnie mapa Wólki z 1945 roku. Wólka to do dziś istniejąca administracyjnie łemkowska wieś położona w województwie Podkarpackim w powiecie Krośnieńskim z którego pochodzę. Łemków z Wólki przesiedlono w 1945 roku na tereny obecnej Ukrainy. Wieś rozciąga się na północnych stokach góry Przymiarki na wysokości 626 m.n.p.m. Leży wzdłuż strumienia o nazwie

Morwawa, aż do polskiej wsi Klimkówka. Nieurodzajna ziemia oraz ciężkie warunki panujące w górach zmusiły mieszkających tam Łemków do zajmowania się obróbką drewna. W wiosce znajdowały się 34 chyże. Wieś przed 1945 rokiem znana była jako rzeźbiarska wioska. Zlokalizowanie między uzdrowiskami stymulowało rozwinięcie sztuki, szczególnie rzeźby. Wólka stała się jednym z moich głównych obszarów te-

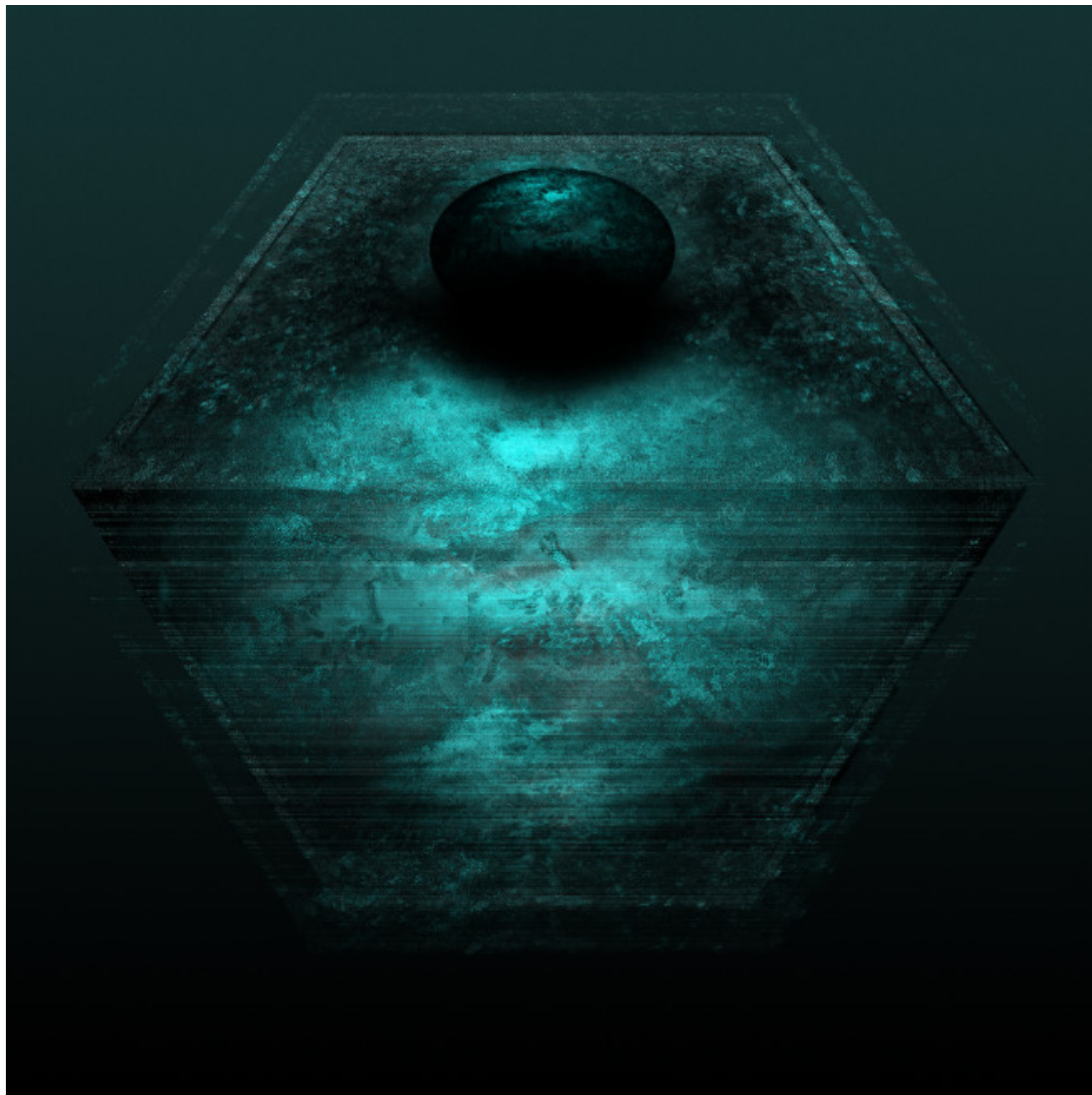
matycznych, przywracam pamięć o tym miejscu poprzez serię prac: instalacji i realizacji in-situ.

Przenosiny, Wólka 2017

Wideo "Przenosiny" zostało nagrane w Wólce. Performans w którym nabrałem wodę do ust ze źródła i przeniósłem ją do drugiego źródła.

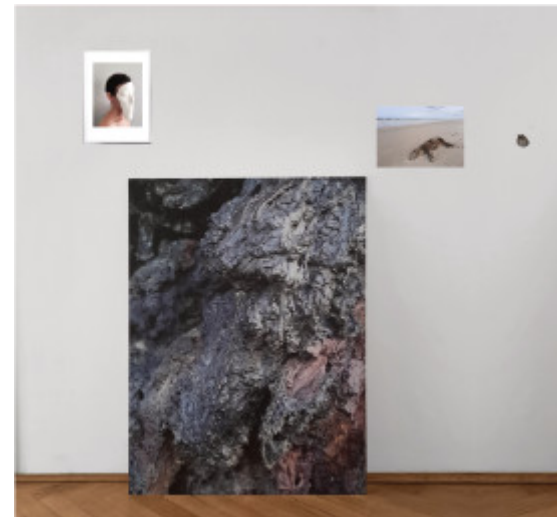
Ciężar,
druk cyfrowy, 100 x 100 cm, 2021 r.

Joanna Janowska - Augustyn

Martyna Jastrzębska

Ćwiczenia ze smutku,
instalacja, druk na alu-dibondzie 120x90 cm, fotografia w oprawie 21x30 cm,
fotografia w oprawie 30x21 cm, skała z wypolerowanym pirytem 6x5x4 cm, 2021 r.

W swojej twórczości korzystam z wielu technik, przede wszystkim koncentruję się na grafice i animacji. Motywem przewodnim jest dla mnie człowiek i natura człowieka. Nie jest to obraz ogólny człowieczeństwa, ale zwrócenie się w kierunku jednostki. Przeświadczenie, że nasze aktywności nas kształtują. Tytuł „Dziewięć się” to nawiązanie do wypowiedzi Stefana Themersona, w której określa siebie jako czasownik, a nie rzeczownik: „Teraz właśnie się dzieję i w końcu przestanę się dziać”.

Tomasz Jędrzejewski

Obserwator,
plastelina barwiona, szkło, tworzywo sztuczne, 70 x 45 x 45 cm, 2020 r.

Przestrzeń Biodegradowalna,
aplikacja/gra przeznaczona do odtworzenia na
goglach VR, fotografia 360°, Unity Engine, 2021 r.

Tomasz Kawecki & Aleksandra Przybysz

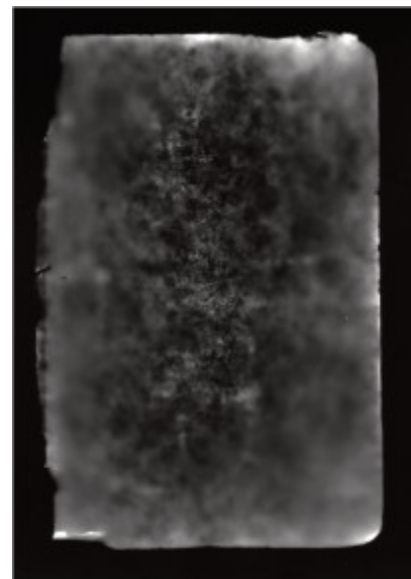
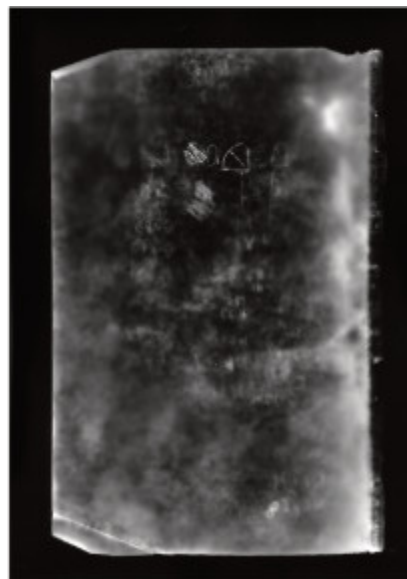
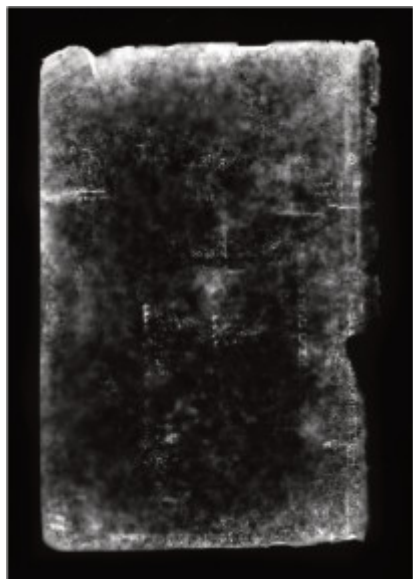
Skutkiem ubocznym współczesnej, nieustannie rozwijającej się urbanistyki jest powstawanie coraz liczniejszych terenów opuszczonych. Te tereny stają się matrycą globalnego krajobrazu przyszłości, kiedy nie będzie już zbiorowisk pierwotnej roślinności, a jedynie wtórne.

Udokumentowane przez nas przestrzenie pochodzą z różnych wsi na wschodzie i południu Polski. To pomniki pamięci historii ukrytych, niedostępnych i nierzadko pominiętych. Na wsiach wszystko rozgrywa się za zamkniętymi drzwiami. Sprzyja temu rozmieszczenie wiejskich aglomeracji- domy mieszkalne są od siebie oddalone i rozproszone po polach i lasach. O wiele łatwiej w takich warunkach ukryć przemoc i okrucieństwo.

Związałyśmy znalezione przez nas miejsca, aby domknąć te historie, ich fizyczne granice i zatrzymać rozpad w sposób metaforyczny.

Cały projekt został pomyślany jako „gra” w wirtualnej rzeczywistości odtwarzana za pomocą gogli VR. Jej odbiorca przenosi się do udokumentowanych przez nas miejsc. Może swobodnie poruszać się pomiędzy osiemnastoma pomieszczeniami, wybierać drogę, wracać i gubić się w wielkim domu-labiryncie. Dzięki obrazowi w wysokiej rozdzielczości użytkownik widzi wszystkie szczegóły danego miejsca.

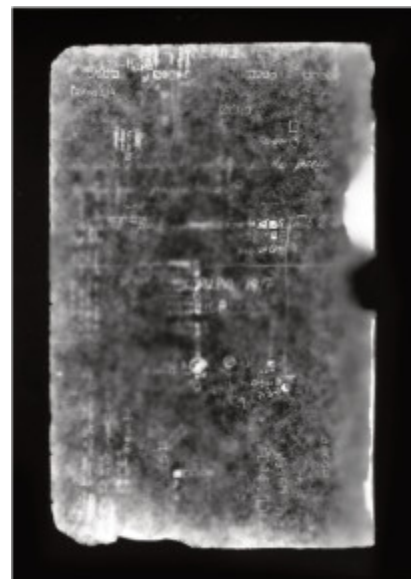
Projekt umieszczony w cyberprzestrzeni staje się świadectwem dla przyszłych pokoleń o naszych korzeniach i minionej epoce. Stawia pytanie o kondycję współczesnego człowieka i jego potrzebę eksploatacji i dążenia do „nowszego” i „lepszego” podczas gdy cała reszta rozkłada się pod jego stopami.

Każda rozmowa, tekst pisany czy obraz to zbiór symboli, znaków składających się w unikatowy kod. Myślę sobie, że konflikty i różnice między ludźmi są wynikowym nieumiejętnego odkodowania pewnych informacji. Zapiski są opowieścią o mojej fascynacji zbiorem symboli i znaków. Są to fotogramy z notatek kominiarskich, które za-

wsze były dla mnie tajemnicą, rodzajem szyfru. Jako córka kominiarza, z zachwytem obserwowałam zbiór symboli, które używał tata, które on rozumiał. Były niedostępne dla mnie - dziecka, zrozumiały tylko dla dorosłych (wiadomo: nie pytaj, po co ci to wiedzieć, i tak nie zrozumiesz).

W *Zapiskach* wykorzystałam stare zeszyty kominiarskie (z rysunkami kominów i połączeń kominiarskich) i tworzę z nich obrazy za pomocą prostego procesu stykowego naświetlenia na papierze fotograficznym.

Na przełomie 2019 i 2020 roku wyjechałam w podróż marzeń - na rezydencję artystyczną do Guanlan w Chinach. Przez dwa miesiące poznawałam inną kulturę i zwyczaje. Te znaczące różnice były niezwykle inspirujące.

Mogłam przez ten czas całkowicie poświęcić się temu co kocham, czyli grafice. Całymi dniami i nocami przesiadywałam w pracowni tworząc nową serię grafik artystycznych. Mimo piękna "nowego" dla mnie świata, mimo wszystkich dobrych emocji i pozytywnej energii otaczającej mnie - tęskniłam. Znacząca różnica czasu i ograniczony zasięg (który przecież stał się podstawową potrzebą człowieka i brak dostępu do internetu wydaje nam się to niemożliwy) powodował swego rodzaju melancolię.

W tym właśnie momencie świat obiegnęła informacja o śmiertelnośnym wirusie, który pojawił się około tysiąc kilometrów na północ od mojego aktualnego miejsca pobytu. W mojej głowie zaczęły się kłębić myśli, co teraz? Co z moimi bliskimi, czy jeszcze ich zobaczę?

W tamtym momencie mój stan idealnie odzwierciedlał fragment książki "Powrót z gwiazd" Mnie na niczym nie zależy, wiesz. Na niczym. Oprócz ciebie. Muszę cię widzieć. Muszę patrzeć na ciebie. Muszę słyszeć twój głos. Muszę i nic mnie więcej nie obchodzi. Nigdzie. Jeszcze nie wiem, co będzie z nami. Przypuszczam, że to się źle skończy. Ale mi wszystko jedno. Bo już jest warto. Dlatego, że ja mówię, a ty słyszysz. Rozumiesz? Seria czterech grafik ukazuje dokładnie to, o czym pisał Stanisław Lem.

Tęsknota za bliskością i obecnością, a przede wszystkim rozmową jeszcze bardziej się spotęgowała, a jedyne co mogłam zrobić to przelać swoje emocje na matryce graficzne, a następnie na papier.

Piotr Król

Konstelacje morficzne,
olej na płótnie, 150 x 150 cm, 2017 r.

Każda z form, tylko z pozoru wydaje się osobna i odmienna. Różne kształty oscylujące w kolorze od chłodnego błękitu pruskiego, poprzez neutralne odcienie szarości i fioletów, aż po nasycone plamy karminu czy krwistoczerwony cynober okazują się połączone w jednolitej i zwartej konstelacji. Pomimo swojej „osobności” i własnego mikro życia, poszczególne formy są scalone spójną, logiczną i zwartą kompozycją, w której każdy z odmiennych elementów okazuje się konieczny. Połączone wspólną energią stają się niezastąpione w swojej odmienności i usytuowaniu.. W gęszczu różnych napięć tworzy się dynamiczna harmonia całości.

Ukryty wymiar,
light box z czujnikiem ruchu, 40 cm x 40 cm x 10 cm, 2009-2021 r.

Ewa Kulesza

Dorota Kuźniarska

The Meeting,
akryl na płótnie, 80 x 60 cm, 2020 r.

Obrazy "Play", "The Meeting" i "The Beauty Mode" są częścią cyklu, pt. "CERUFO".

Cykl ten odnosi się do współczesnych problemów oraz codziennych sytuacji, związków człowieka z technologią.

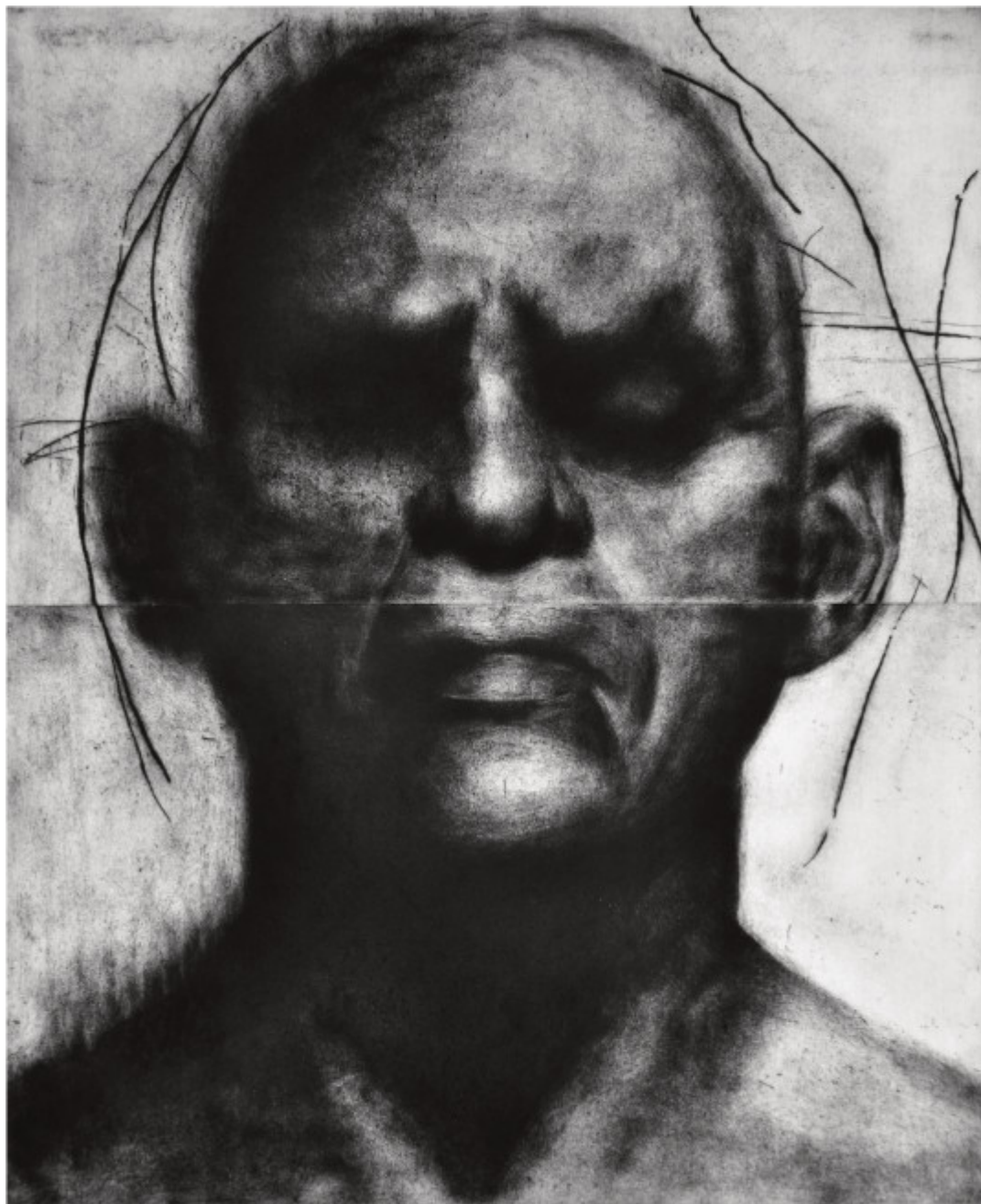
CERUFO to wykreowana przez autorkę sztuczna inteligencja, android.

Tematami podejmowanymi w poszczególnych obrazach są: wideo-spotkania, gry wideo, filtry AR, social media, Internet, Virtual Reality i ich dematerializujący wpływ na naszą codzienność.

They all filled me with rage,
korund, akwaforta, 120 x 100 cm, 2019 r.

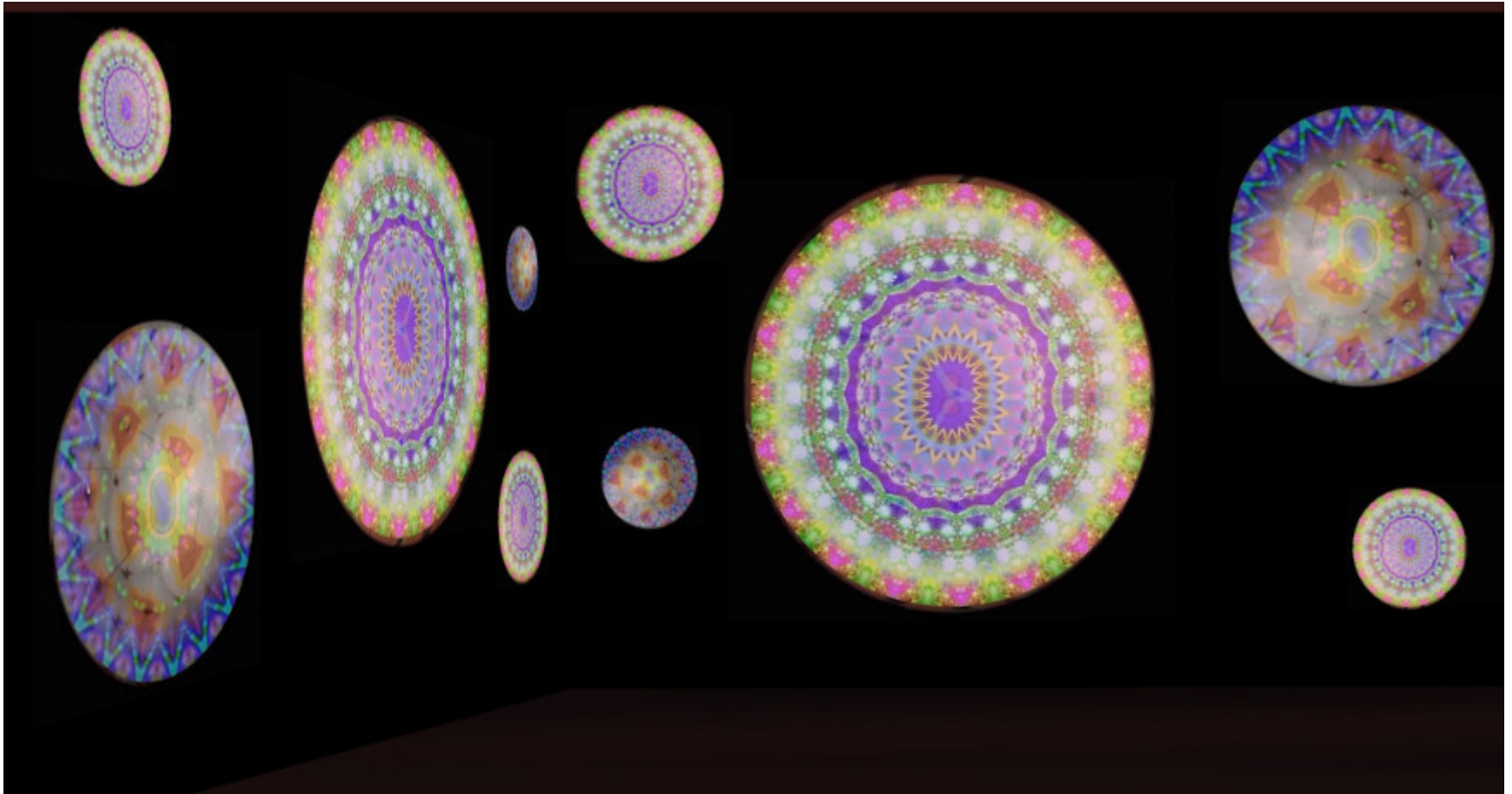
Natalia Kwiatkowska

W społeczeństwie - gniew, niepewność, poczucie osamotnienia, czy smutek, często postrzegane są negatywnie i odbierane jako słabość, na którą nie ma przyzwolenia. Wyrazem dezaprobaty dla takiej postawy jest wielkowimiarowy portret, mający na celu uchwycenie momentu nasilenia tych uczuć i oswojenia widza z emocjonalnością oraz pokazanie, że nawet najbardziej skrajne uczucia powinny zostać uzewnętrznione. Zamierzone wrażenie ekspresji uzyskuje dzięki zastosowanym warsztatowym rozmyciom, kojarzącym się z drganiami i imitującym pewien rodzaj poruszenia, a tym samym emocji. Wyraziste, szerokie, ostre akwafortowe i suchorytnicze linie stanowią kontrast, dla lekko „zamglonej” twarzy i służą domknięciu oraz zespoleniu kompozycji.

Sławomir Lipnicki

Rewersja,
wizualizacja do utworu scenicznego, animacja, 2 min. 50 s. w pętli, 2019 r.

Projekcja pt. *Rewersja* [Reversion] jest jedną z wizualizacji do utworu scenicznego opartego na wywiadach z kilkunastoma kobietami z doświadczeniem raka i mastektomii, a także z psychoonkolożkami. Odegrany przez amateorki, ujawnia sytuacje kobiet doświadczających szeroko rozumianych zmian w wyniku choro-

by. Utracie kontroli nad ciałem, relacjami z bliskimi, społeczeństwem, a przede wszystkim świadectwem podjętej walki.

Muzyka: Aga Viburno

Penelopa,
akryl na płótnie, 75 x 100 cm, 2021 r.

Jarosław Łukasik

Projekt jest zwieńczeniem moich poszukiwań twórczych w kierunku inkluzywnej sztuki społecznej. Łączy w sobie transgresję osobistą, symboliczną oraz społeczną w ujęciu merytorycznym i technologicznym. Jest on wyjątkowo rozbudowanym i dogłębnie przemyślanym, autorskim przedsięwzięciem na granicy sztuki i nauki. Wymagał i wciąż wymaga ciągłej pracy badawczej, związanej z dostosowywaniem prezentacji do kontekstu zmieniających się miejsc.

Realizacja obala stereotyp dostępności sztuki tylko dla grup świadomie poszukujących z nią kontaktu, na rzecz komunikacji między odbiorcami, łącząc ich w duchu uniwersalnej wartości. Mobilność obiektu ma tu szczególne znaczenie i jest atutem szerokiej dostępności. Sterowiec to próba znalezienia wspólnego mianownika, który pojedna spolaryzowane społeczeństwo.

Moim Przyjaciołom...,
instalacja, około 150 x 250 cm, 2017 r.

Izabela Maciejewska

W instalacji „Moim przyjaciołom...”, która powstała na wystawę „MIŁOŚĆ NA PRZEDNIEJ STRAŻY / L'AMOUR À L'AVANT-GARDE” w 2017 roku – nawiązując do cyklu kolaży Władysława Strzemińskiego pod tytułem-dedykacją „Moim przyjaciołom Żydom” z 1945 roku – serii rysunków, zestawionych z wstrząsającymi

fotografiami. Zdjęciami z getta i obozów Zagłady.

Tytuł „Moim Przyjaciołom...” celowo jest niedokończony, pozostawiając miejsce dla dowolnych grup współcześnie dyskryminowanych. Na kolorowych formach – ich tęcza kolorystyka jest symboliczna – które przekopio-

wane zostały z kolaży Strzemińskiego, swoje miejsce mogą znaleźć odbiorcy pracy wchodzący z nią w interakcję. Formy niczym lustro odbijają wizerunek widza, stawiając go dosłownie i w przenośni na miejscu tytułowych Przyjaciół. Praca jest częścią cyklu instalacji, które będą umożliwiały ćwiczenie empatii ekstremalnej czyli synestezji lustrzanej.

Bernard Mailer

Wolność, Wolna Przestrzeń I,
obiekt, 12 x 8 x 6 cm, 2021 r.

Wolność, Wolna Przestrzeń I to pierwsza forma / obiekt z cyklu o tym samym tytule, a raczej jej miniaturowa postać zamknięta w kryształach.

Idea cyklu to stworzenie dużych (np. 5 m na 3 m) form przestrzennych, które z całej dostępnej przestrzeni wydzielają, obszar który będzie wolny, który sprawi, że właśnie ta konkretna wydzielona przestrzeń stanie się wolna.

Oczywiście jest to kwestia umowna, a formy są tak skonstruowane, że powietrze mieszczące się w formie miesza się z tym spoza formy, a granice samej formy są płynne.

W przypadku formy *Wolność, Wolna Przestrzeń I* zamkniętej w kryształach sama forma staje się jeszcze bardziej symboliczna i wymowna bo mamy do czynienia z dodatkowym "zwarciem" Przestrzeni w konkretną formę.

Ewa i Adam,
olej na płótnie, 100 x 70 cm, 2019 r.

Julita Malinowska

Łukasz Murzyn

Dogmat! W co wierzą artyści,
blog wideo dokumentujący autorski artystyczny projekt
dialogiczny, prezentacja poprzez stanowisko komputerowe z dostępem do internetu, 2019 r.

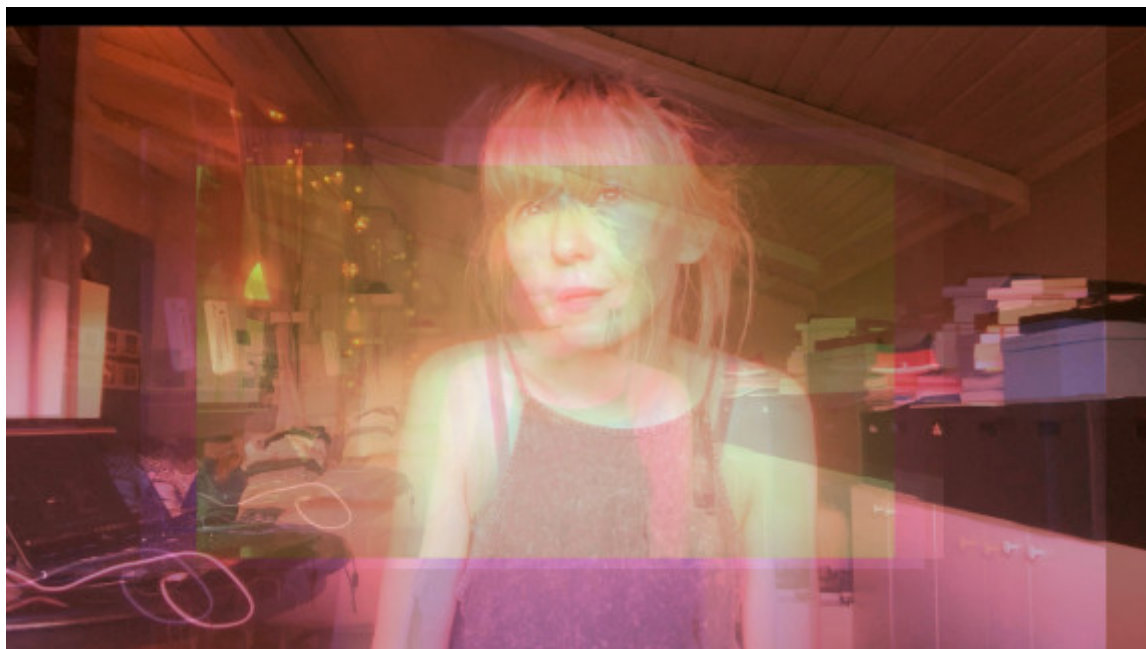
Blog wideo: dogmatwsztuce.blogspot.com
dokumentujący autorski artystyczny projekt
dialogiczny obejmujący wywiady wideo, teksty,
panel dyskusyjny i ekspozycję. Działanie zakła-
dało spotkanie artystów o biegunowo odle-
głych poglądach. Udział w projekcie wzięli: Da-
niel Rycharski, Tomasz Kozak, Alicja Żebrowska,
Iwona Demko, Łukasz Surowiec, Cecylia Malik,
Dariusz Nowak, Jacek Pasieczny i Ada Karcz-
marczyk.

Projekt miał być testową i modelową pro-
pozycją pluralistycznego działania artystyczne-
go i kuratorskiego. Bazuje on na zestawieniu
bardzo różnych, często sprzecznych postaw ar-
tystycznych wobec wspólnego mianownika –
wyznawanych przekonań i tez, które łączy to, że
nie dają się one zweryfikować metodami empi-
rycznymi. W projekcie zastosowano nietypową
formułę prowadzenia i rejestracji wywiadów wi-
deo odchodzącą od konfrontacyjnego przeciw-
stawienia rozmówców.

www.dogmatwsztuce.blogspot.com

Powrót do siebie,
instalacja multimedialna, 2021 r.

Patrycja Ochman-Tarka

Etiuda filmowa jako eksperyment myślowy inspirowany Powrotem z gwiazd Lema czerpie z idei powrotu skupiając się na sytuacji nawarstwienia różnych wersji współczesności, nakładania na siebie kolejnych jej kalek, które pogłębiają zagubienie jednostki. Człowiek ma problem, żeby się wśród nich odnaleźć, nie odczuwa już sprzężenia czasu z przestrzenią. Nadmiar bodźców i przepływu informacji zakodowanych w rzeczywistości pogłębiają alienację. Jest to czas próby dla ludzi. Czas wypełniany wirtualnymi substytutami zdarzeń oraz kolejnymi wersjami siebie w świecie. Wypełnianie przestrzeni w nieskończoność obrazami, ideami, rzeczami prowadzi do przesyty. Jedyń właściwy kierunek, to ten, który pomoże zresetować rzeczywistość i wrócić do swojego wnętrza, stanąć ze sobą twarzą w twarz.

Pink TV only good news

*Pink TV only good news,
instalacja, 2021 r.*

PINK TV only good news

PINK TV to portal dla, do i z 4 wymiarów oraz czterech zakątków świata.

Chcemy tylko dobrych wiadomości,
naiwności piękna intelektualnego.

PINK TV łączy się świadome z nieświadomym,
łączy technologię i wyższe formy komunikacji.

To drogowskaz dla poszukiwaczy piękna,
wolny od cynizmu i sarkazmu.

Z dużą ilością wytrawnego, zdrowego humoru,
by poważnie podejść do najważniejszych kwestii:
społecznych i egzystencjalno ontologicznych.

PINK TV wierzy w estetyczne piękno.

PINK TV ma możliwość zmiany mediów przez sztukę.

PINK TV ma wielką dozę humoru i kryształowe serca.

Ze względu na przejrzystość naszych pomysłów jest rozweselające.

Bawi, edukuje światłem w najwyższej jakości.

PINK TV pomaga ugruntować korzenie i rozwijać skrzydła.

Dobrze cię widzieć, piękna

PINK TV rozpowszechnia słowo „piękno” i „dobroć”.

PINK TV tworzy wspólną wizję piękna, które uratuje świat.

Dobro widzenia z artystycznymi pozdrowieniami,

PINK TV only good news

Pink TV nie jest sponsorowany przez reklamy

Pink TV sponsoruje artystyczne reklamy

Meblościanka,
animacja lalkowa, 9 min. 47 sek., 2021 r.

Joanna Polak

Katarzyna Pyka

Souvenirs V/2021,
instalacja, szkło, 100 x 200 cm, 2021 r.

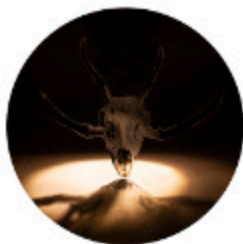
Kobieta, która czytała Lema bez zrozumienia,
fotografia 57 x 80 cm, 2008 r.

Magdalena Rakowska-Mikucka

Kamila Rosińska

Rozmowa,
fotograficzne media mieszane, 113 x 113 cm, 2021 r.

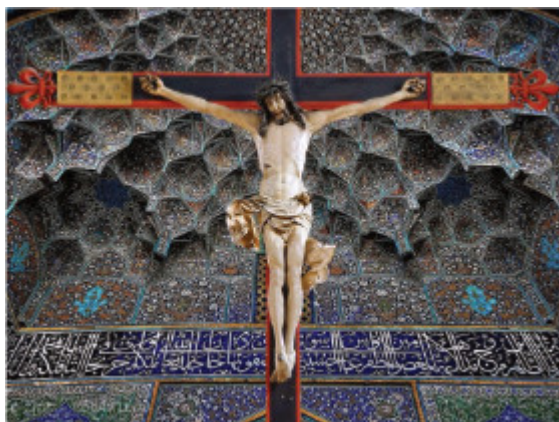
Czułe miejsca IV,
akryl na płótnie, 90 x 120 cm, 2021 r.

Magdalena Rucińska

Magdalena Samborska

Dmąciciel,
video, 2 min. 41 sek., 2021 r.

Tytuł filmu zaczerpnięty został z *Cyberiady* Stanisława Lema, u którego neologizm ten oznacza trębacza. To słowo jest dla mnie interesujące nie tylko ze względu na możliwość skoja-

zenia z osobą grającą na trąbce. Dmąciciel jest niespokojnym duchem, heretykiem, jest jak wiatr, który wzbudza niepokój i wywraca wszystko do góry nogami. W moim filmie po-

stać ta jest niewidoczna, ale „podtrzymuje przy życiu” obraz. Gdy milknie – obraz znika. Zwykle towarzyszy mu głos śpiewaka.

Dmąciciel objawia się na koniec.

Obieranie ziemniaków II,
pasta woskowa na płótnie, 150 x 100 cm, 2021 r.

Obieranie ziemniaków III,
pasta woskowa na płótnie, 170 x 130 cm, 2021 r.

Izabela Siemiątkowska

Sylwester Stabryła

Niewierny,
olej na płótnie, 120 x 120 cm, 2020 r.

Istnieją obrazy w zbiorowej świadomości - które doskonale znamy, stworzone przez człowieka i dla człowieka, lecz zapominamy, że mówią tak naprawdę o nas samych. Możliwe, że niewiele nas różni od świętych, bohaterów legend i przypowieści czy bóstw z mitologii. Obraz nawiązuje do znanego przedstawienia z Biblii. Niewierny, to ten zamknięty na inność, odmienność drugiego człowieka. Księgi mówią o akceptacji każdego niezależnie od rasy, wyznania, pochodzenia, tożsamości, orientacji, poglądów. Paradoksalnie wszyscy jesteśmy różni, ale też jesteśmy tacy sami..

Zapach – cecha związków chemicznych lub ich mieszanin, polegająca na zdolności do pobudzania zmysłu węchu, czyli odgrywania roli bodźców wywołujących wrażenia. Zainspirowana zjawiskiem synestezji, czyli zdolności w której za pomocą jednego zmysłu wywołane są doświadczenia charakterystyczne dla innych, powstał cykl obiektów będących urzeczywistnieniem wybra-

nych aromatów. Zapisywane obserwacje, pomagały w „wywąchaniu” ich koloru, formy i struktury.

Do stworzenia obiektów, wykorzystywałam pigmenty naturalne, odpady bądź tworzyłam materiały bio. Badałam możliwości nadania fizycznej formy zapachom, przybliżając odbiorcy moje odczucia i skojarzenia.

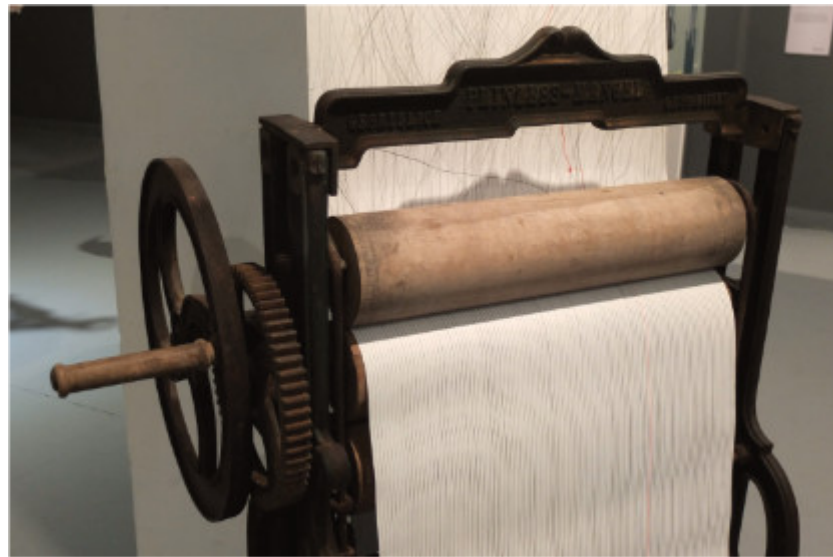
Praca składa się z 8 elementów, technika mieszana - z wykorzystaniem materiałów bio:

- element - „Pieprz” - 120 x 100 cm,
- element - „Wanilia” - 60 x 80 cm,
- element - „Bergamotka” - 63 x 85 cm,
- element - „Brzoskwinia” - 40 x 70 cm,
- element - „Czekolada” - 15 x 9 cm,
- element - „Śliwka” 25 x 20 cm,
- element - „Moje ciało” - 35 x 35 cm,
- element - „Konwalia” - 35 x 45 cm.

Maszyna Idealności,
instalacja, ok. 100 x 100 cm, 2021 r.

Weronika Tadaj-Królikiewicz

Michał Wasiak

▼ *Braciszkwowie,*
beton, stal, neon, 30 x 40 x 160 cm, 2015-2021 r.

▼ *Powrót z gwiazd,*
beton, żywica akrylowa, polichromia, 2020 r.

Swoisty rdzeń i prapoczątek pracy stanowi głowa postaci o nieokreślonym wieku. Można dostrzec w niej zarówno cechy małego dziecka jak i osoby dorosłej, doświadczonej już życiowo, nie zawsze przyjemnie. Główka osadzona jest w industrialnym obiekcie przypominającym hełm skafandra kosmicznego. Praca powstała na emigracji zarobkowej w Norwegii, w roku 2015. Oddaje nieco

mój nastrój jako osoby znajdującej się poza strefą komfortu własnego kraju, w rzeczywistości innej kultury, języka i zwyczajów – jakby na innej planecie. Następnie nastąpił powrót z gwiazd...

Praca wystawiana była na planetach; Polska, we Wrocławiu oraz Niemcy, w Dreźnie. kilkakrotnie jako pojedynczy obiekt lub w formie zmultiplikowanych kompozycji naściennych. Z czasem nabrała mocy i nabrzmiała nowymi znaczeniami, do oddania których konieczny był rozrost formy.

Do betonowej główki dobudowałem skafander kosmiczny czy też rodzaj pancerza. Już nie domyślny ale zupełnie prawdziwy – nadał postaci moc wyrazu i swoistą autonomię. Z formy niesamodzielnej ikony, do prezentacji której konieczny był montaż na ścianie przeistoczył on postać w pełnoprawnego idola.

W kolejnych latach pancerz przestał być już konieczny do przeżycia i można było powoli otwierać się znów na świat. Spod twardej skorupy, spod

łączy wiele osób zainteresowanych żywo rozmaitymi nurtami ziemskich religii, astrofizyką, literaturą i kulturą wizualną science-fiction czy też historią starożytnego Egiptu. Znane są przedstawienia w starożytnej rzeźbie Ameryki Łacińskiej postaci i obiektów żywo przypominających rakiet kosmiczne, olbrzymie rysunki widoczne w całości jedynie z kosmosu lub dużej wysokości, do dziś nie jesteśmy w stanie wyjaśnić procesu powstawania piramid i podobieństw między różnymi ich wariantami na różnych kontynentach globu.

Z drugiej strony – w europejskiej sztuce dawnej mamy do czynienia ze swoistym formatowaniem postaci świeckich i świętych do przyjętego w danej epoce kanonu. Szczególnie widoczne jest to dla mnie zwłaszcza w prawosławnej ikonie. Indywidualne cechy charakteru zostają zredukowane i zamienione na atrybuty, rekwizyty towarzyszące danej postaci.

Przywodzi to na myśl proces klonowania. Jakby każda postać odlana została z jednej matrycy.

zaciętej, twarzy – oddającej trudy zmagania się z rzeczywistością, w głębi pancerza – objawiło się wciąż czyste, wrażliwe i gotowe na odczuwanie całym sobą świata dziecko – jądro człowieczeństwa.

W roku 2021 powróciłem do pierwotnego motywu głowy od którego wyszedłem na początku. Powstała dualna kompozycja uzupełniona o światło neonu w dwóch kolorach. Bardziej niż dycho-
tomia dobro-zło – postrzegam to raczej w kategoriach taoistycznego znaku yin-yang.

W przedstawionej przeze mnie kompozycji jest symbolem statku-matki, pra-idei, możliwości i potrzeby wznoszenia się znów ku gwiazdom, ku boskości, kontaktu z absolutem.

Na biennale pragnę zaprezentować zatem kompozycję będącą syntezą całego procesu powstawania dzieła jako żywego, zmiennego w czasie i dynamicznego. Rzeźba jest w moim mniemaniu gatunkiem sztuk wizualnych najpełniej umożliwiającym to podejście do sztuki.

W ten właśnie sposób wykonałem serię „Powrót z gwiazd”. Wyrzeźbioną w glinie głowę zmultiplikowałem przy użyciu formy silikonowej. Poszczególne egzemplarze różni jednak (jedyń-?) stopień zużycia betonowych mis, w których są osadzone oraz kolor polichromii.

W literaturze science-fiction, w tym u samego Lema jednym z dylematów związanych z podróżami kosmicznymi jest m.in. czas niezbędny do pokonywania wielkich kosmicznych odległości. Przy najlepszych nawet, znanych nam dziś napędach pojazdów – potrzeba by wielu pokoleń ludzi aby dolecieć i wrócić na ziemię choćby do najbliższej nam, innej niż Słońce gwiazdy. Problemem jednak staje się różnorodność genetyczna niewielkiej grupy osób mogących podjąć się takiego wyzwania. Czy klonowanie człowieka byłoby w takim wypadku pomocą, czy byłoby zasadne moralnie?

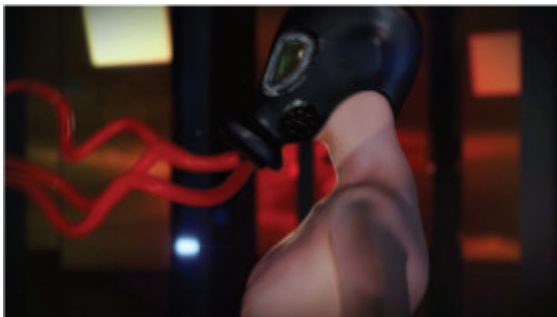
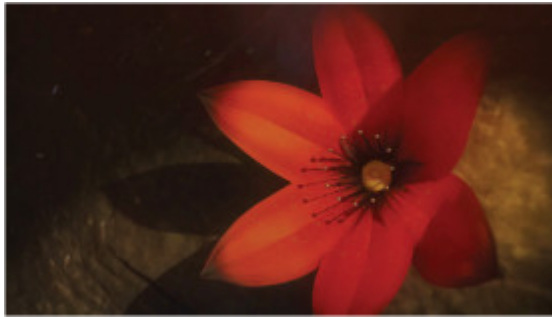

Poliptyk składający się z dziewięciu głów oprawionych w ramę betonowego elementu przypominającego kształtem hełm kosmiczny lub też aureolę z przedstawień świętych w prawosławnej ikonie lub malarstwie zachodnioeuropejskim.

Skojarzenie obu jest nieprzypadkowe. Możliwość pozaziemskiego pochodzenia człowieka lub też kontaktu z istotami z innego świata jest tym co

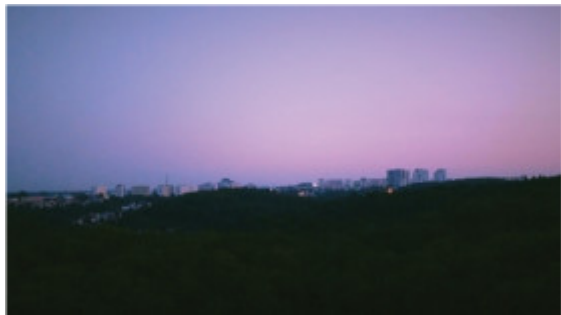
Space Tale,
film multimedialny, 3 min. 59 sek., 2017 r.

Dorota Wróblewska

Piotr Wyrzykowski

Utwór na kwartet smyczkowy, teatr leśny i zepsuty dron, video, 9 min. 25 sek., 2020 r.

U początku wszystkich opowieści leżą nasze porażki. Niepowodzenia w próbie ucieczki z naszych biologicznych powłok, przejścia w coś innego niematerialnego - wiecznego. Żyjemy pośród gruzów wyobrażonej świetności. Nie tak to miało wyglądać. Ratujemy się symulacjami tylko, że teraz pasożytniczy organizm atakuje i uszkadza nasz centralny układ nerwowy. Do systemu wkrada się błąd.

Szok to chyba najlepsze określenie. Strach i pasożyt nie odpuszcza nas nawet na chwilę. Ukrywa się gdzieś za rogiem i patrzy.

Poluje.

Wkraczamy w stan paranoicznej izolacji gdzie kontakt z drugim człowiekiem jest terrorystycznym czynem. Najchętniej wszystkich załapałbym w betonie, żeby czuli się tam bezpieczni.

Schowani.

Trzymając dystans w wyobrażonych schronach. Obserwujemy symulacje kontaktu zdalnego, koncert bez publiczności. Jedyne obecni są obce organizmy i ich nienaturalnie szybki ruch gałek ocznych.

Ro ho haahrrr!.....,
interaktywna instalacja kinetyczna, 2021 r.

Sebastian Wywiórski

Klekot, skrzypienie, charczenie, rytmiczne jęki, rozdygotany rytm pracy to obok wyszukanych na złomowiskach metalowych elementów i łopoczących flag, tkanka składająca się na instalację kinetyczną *Roho haahrrr!!*. Tytułem stała się onomatopeja dźwięku działającej, wzbudzonej przez widza instalacji. Ruch będący źródłem rytmicznie powtarzających się dźwięków, może być wyrazem dwojakich emocji: zarówno zachwyty, jak i oburzenia, powitania i protestu, w końcu uwielbienia mogącego przerodzić się w agresywną nienawiść.

Uczestnicy wystawy pokonkursowej

Barczyk Tomasz, Bernaś Judyta, Boczar Jacek, Bogucka Emilia, Borowa Agata, Bramowicz Karolina, Cedrzyńska Beata, Chwiłkowska Joanna, Cichoszewska Monika, Deskur Xawery, Drewicz Tomasz, Drożyńska Monika, Drożyńska Monika & Ślapak Tymon, Fiodorowicz Borys, Fojtuch Angelika, Grabowska Maria, Hejnowicz Jerzy, Jakubowicz Jakub, Janowska-Augustyn Joanna, Jastrzębska Martyna, Jaworska Ewa, Jędrzejec Anna, Jędrzejewski Tomasz, Karapuda Arkadiusz, Kawecki Tomasz & Przybysz Aleksandra, Kolarz Marzena, Kołakowska Ewelina, Król Piotr, Kulesza Ewa, Kuźniarska Dorota, Kwiatkowska Natalia, Lipnicki Sławomir, Łukasik Jarosław, Łyszkowska Katarzyna, Maciejewska Izabela, Mailer Bernard, Malinowska Julita, Murzyn Łukasz, Ochman-Tarka Patrycja, Pink TV only good news (Aleksandra Majzel-Wojtalewicz, Dawid Wojtalewicz, Paulina Łabuz Tarara, Patryk Tarara), Polak Joanna, Pyka Katarzyna, Rakowska-Mikucka Magdalena, Rosińska Kamila, Rucińska Magdalena, Samborska Magdalena, Siemiątkowska Izabela, Stabryła Sylwester, Stanula Agata, Szyman Ewa, Tadaaj-Królikiewicz Weronika, Urbański Rafał, Wasiak Michał, Wróblewska Dorota, Wyrzykowski Piotr, Wywiórski Sebastian, Ziemkowski Andrzej.

Tomasz Barczyk urodził się w 1975 roku w Chełmie. Państwowe Liceum Sztuk Plastycznych im. C. K. Norwida w Lublinie ukończył w 1995 na specjalności snycerstwo. Studia w latach 1996–2001 na Wydziale Sztuk Pięknych UMK w Toruniu na Kierunku Grafika. Dyplom z wyróżnieniem w 2001 roku w Pracowni Wypukłodruku. Uhonorowany Medalem Tymona Niesiołowskiego za najlepszy dyplom artystyczny. Od 2002 wykładowca w Katedrze Grafiki w macierzystej uczelni w Toruniu, obecnie na stanowisku profesora uczelni. Twórczość w zakresie malarstwa, grafiki artystycznej, zajmuje się również wizualną poezją automatyczną. Jego prace znajdują się m.in. w zbiorach publicznych Galerii 72 Muzeum w Chełmie, Centrum Sztuki Współczesnej w Toruniu, Muzeum Okręgowego w Bydgoszczy, Muzeum Okręgowego w Toruniu, oraz w kolekcjach prywatnych w kraju i za granicą.

Judyta Bernaś, polska artystka wizualna, absolwentka Akademii Sztuk Pięknych w Katowicach. W 2005 roku otrzymała dyplom magisterski z wyróżnieniem w Pracowni Druku Wypukłego prof. dr hab. Ewy Zawadzkiej. W 2012 roku obroniła pracę doktorską, w 2020 uzyskała stopień naukowy doktora habilitowanego. Jest współprowadzącym Pracownię Działań Multigraficznych prof. dr hab. Ewy Zawadzkiej. W swej twórczości podejmuje problem cielesności jako dylematu opartego na dualizmie fizyczności i metafizyki. Wykorzystuje wieloznaczność interpretacji dzieła sztuki jako medium zmuszające odbiorcę do ponownego

przemyślenia relacji pomiędzy sacrum i profanum. Studiuje zagadnienie kobiecości w kontekstach kwestionujących jej dotychczasowe pojmowanie, usankcjonowane kulturową konwencją i religią.

Jacek Boczar - ur. 09.06.1986 roku. Absolwent Państwowego Liceum Sztuk Plastycznych w Katowicach i Akademii Fotografii w Krakowie. Prowadził dokumentację imprez masowych dla Miejskiego Centrum Kultury w Tychach. Współpracował z katowickim oddziałem Gazety Wyborczej. Jego zdjęcia ukazywały się również w Dzienniku Zachodnim, Górnośląskim Informatorze Kulturalnym, w kalendarzach i programach teatralnych. Projektuje plakaty, okładki płyt i broszury informacyjne. Realizuje autorskie projekty związane z fotografią portretową i inscenizowaną. Prowadzi warsztaty dla Akademii Slow Management w ramach programu Culture Pro w Krakowie. Jest pomysłodawcą i kuratorem „Leśnej Galerii Sztuki” przy festiwalu Srogie Granie w Tychach. Swoje prace prezentował na wystawach w Polsce (Katowice, Kraków, Łódź, Kalisz, Zabrze), w Niemczech (Dusseldorf), na Litwie (Wilno), w Czechach (Ostrava) i w Bułgarii (Sophia).

Emilia Bogucka. 1993 – 1998 Nauka w Państwowym Liceum Sztuk Plastycznych w Opolu – specjalność snycerstwo. 1998 – 2003 Studia na wydziale rzeźby Akademii Sztuk Pięknych w Poznaniu (obecnie Uniwersytet Artystyczny w Poznaniu). Otrzymała dyplom z wyróżnieniem pod kierunkiem prof. zw. J. Petruka. 2016-

2020 r. studia doktoranckie na wydziale Rzeźby i Działań Przestrzennych na UAP w Poznaniu. Obecnie w trakcie zamykania przewodu doktorskiego.

Agata Borowa. Ur. w Białymstoku artystka wizualna, absolwentka ASP w Warszawie, zajmuje się głównie malarstwem oraz video. Jej prace były prezentowane na wystawach indywidualnych i zbiorowych (m.in. Miejsce Projektów Zachęty, CSW, Warszawa; Galeria Arsenau, Białystok; Galeria Labirynt, Lublin; Galeria El w Elblągu, BWA Zielona Góra;). Stypendystka Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego (2011, 2006). Wykładowczyni rysunku w katedrze wzornictwa Uniwersytetu SWPS. Mieszka i pracuje w Warszawie.

Karolina Bramowicz urodzona w 1995 roku w Warszawie. Absolwentka Wydziału Scenografii Akademii Sztuk Pięknych w Warszawie (2021). Stypendystka programu Erasmus na Accademia di Belle Arti di Brera w Mediolanie (2019/2020). Zajmuje się projektowaniem scenografii i kostiumów do teatru, filmu i projektów komercyjnych oraz malarstwem i grafiką. W swojej twórczości zajmuje się zagadnieniem formy w przestrzeni. Łączy statyczne i dynamiczne kształty, rozpatruje obcuje ze sobą płaszczyzny oraz to, jak wpływają na siebie w swych skrajnościach. Interesuje ją efemeryczność, przemijanie, ruch, dynamizm i transformacja. Obserwuje rzeczywistość, z której wyciąga kompozycje i kształty, które ją intrygują. Inspiracje dla swojego malarstwa

czepie z architektury, designu, światła, zjawisk przyrodniczych oraz otoczenia, w którym się obecnie znajduje. Poszukuje odmiennych struktur, kształtów, kontrastów, nieoczywistych i abstrakcyjnych form. Łączy farby olejne z akrylem, farbą drukarską i ołówkiem. Obrazy są dla niej zapisem własnych doświadczeń i obserwacji otaczającego świata.

Beata Cedrzyńska urodzona w Gdańsku. Dyplom obroniła na gdańskiej Akademii Sztuk Pięknych na Wydziale Malarstwa i Grafiki w 1999 roku, promotor prof. Teresa Miszkin. W latach 2002-2012 zatrudniona na ASP w Gdańsku. Tytuł doktora habilitowanego w dziedzinie sztuki plastyczne, w dyscyplinie artystycznej sztuki piękne uzyskała na Wydziale Malarstwa Akademii Sztuk Pięknych w Gdańsku. Obecnie pełni funkcję prodziekana Wydziału Sztuki Nowych Mediów w Polsko-Japońskiej Akademii Technik Komputerowych w Gdańsku, gdzie zatrudniona jest na stanowisku profesora. Autorka i uczestniczka około 150 wystaw indywidualnych i zbiorowych w kraju i za granicą.

Joanna Chwiłkowska (urodzona w 1987 w Szczecinie) jest artystką wizualną, która używa medium takich jak fotografia, wideo oraz głos. Absolwentka kierunku Operatorskiego w Warszawskiej Szkole Filmowej (tytuł technika). Absolwentka Wydziału Radia i Telewizji im. Krzysztofa Kieślowskiego na Uniwersytecie Śląskim, kierunek Organizacja produkcji filmowej i telewizyjnej (magister sztuki). Absolwentka Departamentu Komunikacji Medialnej na Uniwersytecie Artystycznym w Poznaniu, kierunek Fotografia (licencjat). W latach 2011 - 2014 była współzałożycielką galerii/atelier Sufit na Żoliborzu. W 2015 przeprowadziła się do Berlina i mieszka tam do dzisiaj. Na początku swojej drogi w Berlinie działała głównie w duetach, by od 2019 skupić się na solowej twórczości. W 2017 współzałożycielka wizualnego duetu Trashury. W 2018 współzałożycielka duetu audiowizualnego Träume (z niem. Sny). W tym ostatnim, jej wkładem było pisanie tekstów (po niemiecku i polsku), wykonywanie ich na żywo oraz oprawa wizualna podczas koncertów (wizualizacje). Od 2017 roku związana ze Stowarzyszeniem Fotografii Berlin e.V.,

gdzie zajmuje pozycję Protokolantki. Od 2020 członkini Stowarzyszenia BBK (Bildungswerk of the bbk berlin) oraz VG Bild-Kunst. W 2020 kuratorka wystawy biorącej udział w festiwalu 48H Neukölln. Jej film "Birdie, birdie, why are your feathers are matted with glue?" został wyświetlony podczas festiwalu filmowego Short Waves w Poznaniu w Konkursie Polskich Filmów Eksperymentalnych w 2020. Jej prace dwukrotnie były sprzedawane na aukcjach sztuki w galerii Weserhalle (Berlin).

Monika Cichoszewska. Fotografka. Pilotka paralotni, podróżniczka. Fotografuje wielkoformatowymi aparatami oraz camera obscura. Szczegółne miejsce w sferze jej zainteresowań zajmuje technika mokrego kolodionu, którą wybrała jako medium przekazu artystycznego. Laureatka konkursów m.in. DEBUTS oraz WYSTAW SIĘ, gdzie otrzymała nagrodę Dyrektora CSW w Toruniu. Jej prace były prezentowane na wystawach indywidualnych i zbiorowych w Polsce, USA, Francji i Hiszpani.

Xawery Deskur. Ukończył ASP w Krakowie. Laureat konkursu Artystyczna Podróż Hestii (2014). Stypendysta programu „Młoda Polska” Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego (2021). Uczestnik festiwali artystycznych i filmowych, takich jak Sundance Tv Shorts, Berlin Short Film Festival, Biennale WRO, Krakowski Salon Sztuki oraz ArtBoom. Współtwórca pracy pt. "Makaron" która miała miejsce na dachu kultowej niegdyś knajpy PKP Powiśle w Warszawie (2013).

Tomasz Drewicz - ur. 29.04.1982 w Obornikach Wielkopolskich. Artysta, kurator, krytyk i animator kultury. W swojej praktyce artystycznej zajmuję się przede wszystkim instalacją i obiektem. Często sięgam również po inne media takie jak: fotografia, wideo a czasem również performance. Swoje realizacje nazywam „zdarzeniami”, a do ich współtworzenia często zapraszam odbiorców. Aktualnie rozpatruję zagadnienia związane z fenomenem Ciepła, Wymiany i Wspólnoty.

Monika Drożyńska Artystka sztuk wizualnych, aktywistka. Pracuje z haftem ręcznym i tkaniną. Współpracowała z Zachętą Narodowa Galeria Sztuki, Centrum Sztuki Współczesnej Za-

mek Ujazdowski, Mumok w Wiedniu, Ludwig Museum w Budapeszcie, Bozar w Brukseli, Sotheby's Tel Aviv. Stypendystka Ministerstwa Kultury, Dziedzictwa Narodowego i Sportu oraz Visegrad Artist Residency Program. Współpracuje z Galerią Biuro Wystaw/Fundacja Polskiej Sztuki Nowoczesnej.

Borys Fiodorowicz w swoich pracach łączy strefę sacrum z otaczającym nas profanum, sięgając często po tematy trudne i niewygodne. Finalista II edycji Ogólnopolskiego Konkursu Malarskiego im. Leona Wyczółkowskiego. Prace B.Fiodorowicza prezentowane na wystawach indywidualnych m.in. Muzeum Ikon w Supraślu, Galerii Domu Aukcyjnego Art In House, a także na wystawach zbiorowych m.in.: w Muzeum Narodowym im. Andrzeja Szeptyckiego we Lwowie (Ukraina), Instytucie Polskim w Mińsku i Brześciu (Białoruś), Dworze w Stryszowie - Oddział Zamku Królewskiego na Wawelu, Muzeum Archidiecezji Warszawskiej.

Angelika Fojtuch. Artystka, performerka, rzeźbiarka, edukatorka, inicjatorka i kuratorka GATE art zone – artspace w Düsseldorfie. Urodziła się 16 grudnia 1978 roku w Gdyni. Studiowała na Uniwersytecie Mikołaja Kopernika w Toruniu, Akademii Sztuk Pięknych w Krakowie, Akademii Sztuk Pięknych w Poznaniu oraz Akademii Sztuk Pięknych w Gdańsku, gdzie w 2005 roku uzyskała dyplom z wyróżnieniem, a w latach 2011-2013 pracowała jako nauczyciel akademicki w Katedrze Intermediów. Studia doktorskie ukończyła w 2016 roku, na Uniwersytecie Artystycznym w Poznaniu. Wielokrotnie reprezentowała polską sztukę w ramach programu Instytutu Adama Mickiewicza m.in. Rok Polski w Izraelu'2007, NADA Art Fair w Miami'2008, OPEN w Pekinie'2008, Navinki w Minsku'2009, Biennale w Salonikach'2009, Deformes w Santiago de Chile'2010, Goodman Arts Center w Singapurze'2012. Laureatka Nagrody Miasta Gdańska dla Młodych Twórców'2003. W roku 2019 nominowana do Galionu Gdyńskiego. Nagradzana przez międzynarodowe gremia przyznające stypendia i rezydencje artystyczne m.in. Wilberz-Stiftung Stypendium Miasta Mönchengladbach'2013, apollonia Programme of the European Union

w Strasburgu'2015, trzykrotnie Kulturamt der Landeshauptstadt Düsseldorf'2017-2019. Od 2015 roku należy do Internationale Künstler Gremium (IKG) w Berlinie, międzynarodowego stowarzyszenia artystów, kuratorów i krytyków. Jej prace znajdują się m.in. w kolekcji Muzeum Sztuki w Łodzi, oraz w zbiorze re.act.feminism a performing archive w Berlinie. Brała udział w wielu wystawach i festiwalach w 25 krajach w Europie, Azji i Ameryce, od 2000 roku.

Maria Grabowska. Ukończyłam trzeci rok studiów na kierunku Grafika warszawskiej Akademii Sztuk Pięknych. Jedną z moich pracowni specjalizujących jest Pracownia Grafiki Konceptyjnej i Intermedialnej. Swoje prace traktuję jako bezustanne poszukiwania bez jasno określonego celu - bo odbywają się one po części nieświadomie, poprzez działanie samego medium, które kieruje rezultatem do nowej granicy.

Jerzy Hejnowicz. Urodzony w 1962 roku w Poznaniu, Studia w Państwowej Wyższej Szkole Sztuk Plastycznych (obecnie UAP) w Poznaniu w latach 1985 –1990 na Wydziale Malarstwa Grafiki i Rzeźby, Dyplom w zakresie grafiki warsztatowej oraz rysunku zrealizowany w 1990 r. w pracowniach : prof. Zb.Lutomskiego (grafika) i prof. J.Kozłowskiego (rysunek). Od 1990 roku pracownik dydaktyczny tejże uczelni., kierownik XIV Pracowni Rysunku Działalność artystyczna w zakresie : grafiki warsztatowej, rysunku, sztuki obiektu i instalacji, fotografii,, działań multimedialnych. Od 1988 roku udział w kilkudziesięciu wystawach indywidualnych i zbiorowych w kraju i poza jego granicami min. : Niemcy, Rosja, Węgry, Wlk.Brytania, Włochy, Szwecja, Izrael, Macedonia.

Jakub Jakubowicz (ur. 1992, Krosno) – absolwent Akademii Sztuk Pięknych im. E. Gepperta we Wrocławiu. Dyplom obronił w 2019 roku w pracowni rzeźby prof. Grażyny Jaskierskiej-Albrzykowskiej. Jakub Jakubowicz jest artystą intermedialnym, który porusza w swojej twórczości tematykę pamięci. Sam pochodząc z podkarpacia zainteresował się historią wsi Wólka, która kiedyś była jedną z wsi łemkowskich. Dziś, po przymusowych wysiedleniach

w pagórkowatym krajobrazie pozostały po niej subtelne ślady. Przez ostatnich kilka lat uczynił Wólkę swoim tematem przywracając pamięć o tym miejscu poprzez serię instalacji i realizacji in-situ.

Joanna Janowska-Augustyn. Urodzona w Rzeszowie. Studiowała Filozofię na Uniwersytecie Jagiellońskim (1991–1994) oraz Grafikę na ASP w Krakowie (1994–1999). Otrzymała dyplom z wyróżnieniem w Pracowni Litografii prof. Romana Żygulskiego i medal Rektora ASP. W 2008 r. obroniła doktorat na Wydziale Grafiki ASP w Krakowie (2008). W 2018 r. uzyskała stopień doktora habilitowanego na Wydziale Artystycznym ASP w Katowicach. Obecnie pracuje w Instytucie Sztuk Pięknych Uniwersytetu Rzeszowskiego jako profesor nadzwyczajny, prowadząc zajęcia w Pracowni Druku Cyfrowego. Brała udział w licznych wystawach ogólnopolskich i międzynarodowych. Laureatka wielu nagród i wyróżnień, w tym Grand Prix Międzynarodowego Triennale Grafiki – Kraków 2012.

Martyna Jastrzębska. Artystka wizualna, absolwentka i wykładowczyni ASP w Gdańsku. Pracuje głównie z obiektem i instalacją multimedialną. Laureatka m.in.: Głównej Nagrody na IV Gdańskim Biennale Sztuki (2016), międzynarodowego programu NES Artist Residency Iceland (2017), Stypendium Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego (2018), Nagrody Miasta Gdańska dla Młodych Twórców Kultury za rok 2019; Uczestniczka licznych wystaw krajowych i zagranicznych.

Ewa Jaworska, Akademia Sztuk Pięknych im. Jana Matejki w Krakowie Filia w Katowicach, Wydział: Grafika. Dyplom z grafiki warsztatowej w pracowni prof. Adama Romaniuka oraz z rysunku w pracowni prof. Zbigniewa Blukacza. Obrona pracy dyplomowej: 30 czerwiec 2000 z wyróżnieniem.

Anna Jędrzejec, urodzona 20 grudnia 1986 roku w Warszawie, ukończyła studia na Akademii Sztuk Pięknych w Warszawie w 2010 roku. Tam też uzyskała tytuł magistra na Wydziale Grafiki. Obecnie jest adiunktem na Wydziale Scenografii ASP w Warszawie, gdzie poza prowadzeniem zajęć z rysunku i malarstwa pro-

wadzi też wykłady i warsztaty z batiku i monotypii oraz stworzyła autorski program nauczania typografii i liternictwa. W ramach twórczości zajmuje się batikiem, tkaniną artystyczną, grafiką warsztatową i projektową oraz multimediami.

Tomasz Jędrzejewski, urodzony 9.08.1984 roku w Kielcach. W latach 1999-2004 uczeń Państwowego Liceum Sztuk Plastycznych im. Józefa Szermentowskiego w Kielcach, od 2004-2009 student rzeźby w poznańskiej Akademii Sztuk Pięknych. Dyplom w zakresie rzeźby w pracowni prof. zw. Danuty Mączak. Od 2009 roku członek Wielkopolskiego Związku Artystów Rzeźbiarzy, od 2018 roku prezes WZAR. W latach 2012-2016 pracownik dydaktyczny w Katedrze Rysunku, Malarstwa, Rzeźby i Sztuk Wizualnych na Wydziale Architektury Politechniki Poznańskiej. W 2016 roku uzyskał tytuł doktora sztuki w dziedzinie sztuk plastycznych, w dyscyplinie artystycznej – sztuki piękne. Animator kultury, kurator licznych wystaw oraz członek Zespołu do spraw wznoszenia pomników na terenie miasta Poznania. Obecnie jest pracownikiem dydaktycznym w Katedrze Terenów Zieleni i Architektury Krajobrazu na Uniwersytecie Przyrodniczym w Poznaniu.

Arkadiusz Karapuda – ur. w Żyrardowie (1981r.). Dyplom, z wyróżnieniem rektorskim, zrealizował pod kierunkiem prof. Marka Sapetto, na Wydziale Malarstwa, w Akademii Sztuk Pięknych w Warszawie (2007r.). Zajmuje się przede wszystkim malarstwem, badając podstawowe relacje pomiędzy iluzją a umownością i tworzy malarskie metafory, bazując na zestawieniach słów i obrazów. Autor ponad dwudziestu wystaw indywidualnych i uczestnik ponad stu wystaw zbiorowych. Dydaktyk na macierzystym wydziale ASP w Warszawie.

Tomasz Kawecki (ur. 1993 w Krakowie) – artysta sztuk wizualnych. Student drugiego roku Instytutu Fotografii Twórczej w Opawie. Współtwórca Galerii NAGA. Studiował na Wydziale Architektury Politechniki Krakowskiej. Jego głównym medium jest fotografia, ale rozszerza swoją praktykę artystyczną o działania performatywne i intermedialne. Interesuje go

antropologia rzeczy w odniesieniu do relacji ludzie–rzeczy. Laureat między innymi: Photo Vogue Festiwal, sekcji SHOWOFF Miesiąca Fot. w Krakowie 2021, LensCulture Art Photography Awards 2021, IMA next "DREAM GRAND PRIX, "Talent Roku" PIX.HOUSE.

Marzena Kolarz, ur. 1979; mieszka i pracuje w Krakowie. Jest artystką, fotografką, projektantką ubioru i mamą. Zajmuje się głównie fotografią – niemal każdą dziedziną, bada jej zakres i możliwości. Techniki fotograficzne stara się świadomie wykorzystać do budowania własnych, autobiograficznych opowieści. Od kilkunastu lat nauczyciel i wykładowca fotografii. Obecnie adiunkt w Instytucie Sztuki i Designu Uniwersytetu Pedagogicznego w Krakowie oraz wykładowca w Krakowskich Szkołach Artystycznych.

Ewelina Kołakowska. 2009–2013 Liceum Plastyczne im. Constantina Brancusi w Szczecinie. Specjalizacja: reklama wizualna. 2013–2018 Uniwersytet Mikołaja Kopernika w Toruniu, Wydział Sztuk Pięknych, specjalność: grafika warsztatowa, dyplom z wyróżnieniem. 2019–2022 Interdyscyplinarne Studia Doktoranckie „Academia Copernicana” na Uniwersytecie Mikołaja Kopernika w Toruniu. Od 2019 asystent w Katedrze Technologii i Technik Sztuk Plastycznych, Wydział Sztuk Pięknych, Uniwersytet Mikołaja Kopernika w Toruniu. Prace w kolekcjach polskich i zagranicznych.

Piotr Król urodził się w 1973 r. w Łodzi. Ukończył ASP w Łodzi. Jest laureatem Konkursu im. Wł. Strzemińskiego. W 2006 roku został zwycięzcą międzynarodowego konkursu „Artysta i jego Dzieło”. W 2007 roku otrzymał stypendium szkoły fresku w Treglio (Włochy). Autor licznych wystaw w Polsce jak i za granicą. Prezentował swoje prace min. w Szwecji, Meksyku, USA, Włoszech i Monako. Od 15 lat prowadzi swoją autorską Szkołę Rysunku i Malarstwa.

Ewa Kulesza, ur. 1977 r. w Poznaniu. Ukończyła fotografię i rzeźbę na ASP w Poznaniu (obecnie UAP). Od 2004 roku wykładowca akademicki. Stypendystka Ministerstwa Kultury i Sztuki (1996) oraz Miasta Poznania (2004). Rezydentka w Bern w Szwajcarii (2000 r.) oraz Kunst Dale w Norwegii (2007). Wystawiała

swoje prace na kilkudziesięciu wystawach w Polsce i zagranicą, m.in. w Galerii Program, Galerii Działań oraz Fundacji Profile w Warszawie, Haus am Haus am Lützowplatz w Berlinie, Galerii Arsenau, CK Zamek oraz Galerii At w Poznaniu. W 2021 r. Jej dorobek został opublikowany w Secondary Archive. W ostatnich latach powołuje formy przestrzenne, w których wykorzystuje materiały noszące zapis czasu, podejmując pytanie o pamięć niczyją, bezimienną i o jej możliwych spadkobierców. Duże znaczenie ma dla niej odpowiedzialne użycie materiału w sztuce.

Dorota Kuźniarska, artystka intermedialna, mieszka i pracuje w Poznaniu. W 2014 roku obroniła dyplom magisterski na Uniwersytecie Artystycznym w Poznaniu. Studiowała na Wydziale Mody i Tkaniny oraz w pracowniach tradycyjnej sztuki tureckiej na Uniwersytecie Marmara w Stambule. Jest absolwentką Liceum Plastycznego im. Bernarda Morando w Zamościu. Obecnie prowadzi wykłady i warsztaty na UAP oraz w Fashion School w Poznaniu. Od 2018 roku członkini Stowarzyszenia Ludzi Sztuki "Grupa Działania". Wielokrotna stypendystka m.in. Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego (2009), Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego (2014), Marszałka Województwa Lubelskiego (2008), Rektora UAP (2013, 2012). Jej surrealistyczny styl skupia się na uchwyceniu codziennych sytuacji i współczesnych tematów życia, które są przekształcane w futurystyczne obrazy. Zajmuje się malarstwem, rysunkiem, 3D, tkaniną, modą i kostiumem. Swoje prace prezentowała na ponad 25 wystawach sztuki i designu oraz wielu pokazach mody. Zrealizowała kostiumy do 16 projektów filmowych i teatralnych.

Natalia Kwiatkowska (ur. 22.12.1996 r. w Toruniu) - absolwentka WSP UMK w Toruniu. W 2021 r. otrzymała Nagrodę przyznaną przez Okręg Toruński Związku Polskich Artystów Plastyków za cykl grafik dyplomowych. W 2019 r. brała udział w dwumiesięcznej Międzynarodowej Rezydencji Graficznej w Chinach. Uczestniczka wystaw zbiorowych krajowych i międzynarodowych m.in. w Chinach, Japonii, Australii, Bułgarii, Czechach, Armenii, USA, Ru-

munii, Wielkiej Brytanii, Turcji, Ukrainie oraz Macedonii Północnej.

Sławomir Lipnicki ur. 1972 w Gdańsku, od 2000 r. pracuje w Akademii Sztuk Pięknych w Gdańsku, na Wydziale Malarstwa. Dr hab Prof. ASP. Jest również absolwentem teologii w Gdańskim Instytucie Teologii. Jego prace mają głębokie tło społeczne i filozoficzne.

Jarosław Łukasik, 1995 r. - Państwowa Wyższa Szkoła Sztuk Plastycznych w Poznaniu, dyplom w Prac. Malarstwa prof. Jerzego Kałuckiego. Pasjonuje go narracja życia jaką daje mi malarskie opowiadanie o sobie poprzez kolory. Obrazy nie zmierzają do określonej puenty. Ich sens jest każdorazowo odmiennym domniemaniem ufundowanym na intuicji, której ostateczny pesymizm skrywa się pod kolorową maską syntetycznych, bądź jak to woli, surowych i prostych w formie, kompozycji.

Katarzyna Łyszkowska. Badam, czym jest społeczna natura człowieka. Sięgam do osobistych doświadczeń, uniwersalizując je w kontekście psychologii społecznej. Uczestniczyłam w ponad 130 działaniach artystycznych w kraju i za granicą tj. w Niemczech, Wielkiej Brytanii, Finlandii, Norwegii, Włoszech, Słowenii, Macedonii, Grecji, Litwie, Ukrainie, Białorusi, Indiach, Korei Południowej i USA. Brałam udział w 6 projektach rezydencyjnych. Moje prace są w zbiorach Narodowego Muzeum w Macedonii i w 5 instytucjach krajowych.

Izabela Maciejewska jest artystką multimedialną. Absolwentką ASP w Łodzi. Ukończyła także PWSFTv i T w Łodzi. Zajmuje się instalacją, sztuką video, fotografią, rzeźbą, performance oraz szeroko pojętym rysunkiem i malarstwem. W swoich realizacjach łączy różne media. Motywem przewodnim jej formalnie zróżnicowanych i eksperymentalnych prac jest człowiek oraz idea przeobrażenia, transgresji, przenikania form i współistnienia światów. W swojej twórczości porusza problem samotności, stygmatyzacji i alienacji człowieka - „odmieńca”. Dotyka również tematu nieświadomości zbiorowej oraz rytualnego i transgresyjnego charakteru sztuki. Finalistka prestiżowych międzynarodowych konkursów, m.in.: Open Call / Think Tank lab Triennale, Interna-

tional Festival of Contemporary Drawing (2016), Akademia Sztuk Pięknych im. Eugeniusza Gepperta, Wrocław; CELESTE PRIZE 2016, 8th International Contemporary Art Competition, OXO Tower, Londyn; II. Międzynarodowego Konkursu Sztuki Współczesnej ARTE LAGUNA PRIZE 2017, Arsenał Wenecki, Wenecja. Laureatka wielu nagród i wyróżnień, m.in.: Nagroda Publiczności na Festiwalu Sztuki „Passion for Freedom” w Londynie (2014); II miejsce w kategorii „Rzeźba, Instalacja & Performance”, CELESTE PRIZE w Londynie (2017). Stypendystka MKiDN (2020). Uczestniczka ponad 150 wystaw i prezentacji indywidualnych oraz zbiorowych. Współpracowała m.in. z Pracownią Sztuki Zaangażowanej Społecznie "Rewiry" w Lublinie. Angażuje się w działania na rzecz praw kobiet, mniejszości i grup społecznie wykluczonych. Wspiera liczne organizacje i akcje charytatywne.

Bernard Mailer. Absolwent grafiki (2021) na wydziale artystycznym Akademii Humanistyczno-Ekonomicznej w Łodzi (dyplom z wyróżnieniem w pracowni fotografii prof. L. Bartoszek). Kurator Studenckiej Galerii Kontakt. Projektant biżuterii, Ma na swoim koncie 7 kolekcji biżuterii, udział w ponad dwudziestu wystawach i wpis do Fashion Book Poland (jako projektant). Interesuje się malarstwem, grafiką, fotografią.

Julita Malinowska ur. 31.08.1979 r. w Otwocku, od 2012 roku mieszka i pracuje w Warszawie. W 2005 roku obroniła tytuł magistra sztuki na Akademii Sztuk Pięknych w Krakowie na Wydziale Malarstwa w Pracowni Profesora Andrzeja Bednarczyka. W 2012 roku obroniła tytuł doktora na tym samym wydziale tejże uczelni. Studiowała również na Uniwersytecie w Wolverhampton w Wielkiej Brytanii i na Wydziale Artystycznym Uniwersytetu Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie. Stypendystka Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego, Miasta Krakowa oraz Fundacji Pro Artibus w Finlandii. Prezentowała prace na 43 wystawach indywidualnych w Polsce i zagranicą oraz na 134 wystawach zbiorowych. Obecnie jej prace można zobaczyć w nowej odsłonie stałej ekspozycji Polskiej Sztuki Współczesnej w Muzeum Narodowym w Poznaniu i na wystawie „Nowe Spojo-

zenie” w Oddziale Sztuki Współczesnej Muzeum Narodowego w Gdańsku.

Łukasz Murzyn. Urodzony w 1982 roku w Krakowie. Od 2002 do 2007 roku studiował na Wydziale Malarstwa krakowskiej Akademii Sztuk Pięknych w 2005 roku także w Hogeschool voor de Kunsten w Utrechcie (Holandia). W 2013 roku uzyskał doktorat na ASP w Krakowie a w 2019 habilitację. Wykłada na Wydziale Sztuki Uniwersytetu Pedagogicznego w Krakowie. Tworzy wideo instalacje, instalacje i performance. Autor ponad dwudziestu prezentacji indywidualnych, uczestnik kilkudziesięciu wystaw zbiorowych. Eksperymentuje z kontekstem sztuki. Łączy nowe media z zagadnieniami psychologii i religii. Interesuje się także problemami dziedzictwa oraz kryzysu cywilizacyjnego i kulturowego. Realizuje artystyczne projekty społeczne promujące dialog ponad podziałami światopoglądowymi: Dogmat! W co wierzą artyści, 2019, Projekt Arka 2020/21. Publikuje teksty poświęcone tematyce dialogu w kulturze; np.: Obieg: "Poligon dialogu", Pressje: „Dialog jako program polityczny dla obszaru kultury”, Arteon, grudzień 2019: "Dialog, głupcy!", etc.

Patrycja Ochman-Tarka, (ur. 1983) artystka wizualna, autorka prac wideo, projektów przestrzeni, interaktywnych instalacji, prowadzi badania nad relacjami, jakie zachodzą na płaszczyźnie człowiek – przestrzeń – projektowanie – sztuka. Tworzy dzieła na pograniczu nauki i sztuki, których publiczna prezentacja ze względu na unikatowość została doceniona przez odbiorców krajowych i międzynarodowych. Laureatka I miejsca w konkursie XV Międzynarodowego Biennale Architektury Kraków 2019 za projekt pt. „Miasto/rzeka: update”.

Pink TV only good news (Aleksandra Majzel Wojtalewicz, Dawid Wojtalewicz, Paulina Łabuz Tarara, Patryk Tarara). Grupa artystyczna założona w 2016 roku w Antwerpii przez Aleksandrę Majzel i Dawida Wojtalewicza, której celem działania jest tworzenie alternatywnych mediów dobrych wiadomości. Grupa jest rozpoznawana i wpisuje się w ruch awangardowy na belgijskiej scenie artystycznej. W 2019 roku do grupy dołączyli Paulina Łabuz i Patryk Tara-

ra. Akcje Pink TV only good news były pokazywane m.in. podczas Billboard project Antwerpen, w M HKA - Muzeum Sztuki Współczesnej w Antwerpii, MAS Muzeum w Antwerpii, na rezydencji artystycznej Paintings Charalampi 3 w Atenach, w ramach działań stowarzyszenia Halo Kultura w Gdyni. Pink TV only good news to czterowymiarowa wizja dobrych wiadomości. W naszej różowej ramówce chcemy pokazywać rzeczy piękne, a z tymi pytaniami o piękno zwracamy się z naszym kwadra-wizorem do artystów wszelkiego rodzaju. Między debatami, koncertami, a wywiadami, pokazujemy artvertisement, czyli kilkunastominutowe przerwy przeznaczone na kontemplację obrazów, dźwięków, słów.

- **Aleksandra Majzel Wojtalewicz** - Absolwentka Uniwersytetu Artystycznego w Poznaniu na kierunku Grafiki Warsztatowej oraz Grafiki Artystycznej na Królewskiej Akademii Sztuk w Antwerpii. Wyróżniona podczas 8 Biennale Grafiki Studenckiej w Poznaniu, jest stypendystką programu Erasmus na Narodowym Uniwersytecie Sztuki w Bukareszcie. Odbyla staż artystyczny w Aragorn's Studio na Brytyjskich Wyspach Dziewiczych na Karaibach. Jej działania artystyczne, w tym wystawy indywidualne i zbiorowe, odbywały się między innymi w Niemczech, Belgii, Stanach Zjednoczonych, Grecji, Chinach i wielu miastach w Polsce. Zajmuje się głównie drukiem płaskim - litografią oraz sitodrukiem. Oprócz samej grafiki, zarówno artystycznej jak i projektowej, jej twórcze działania rozszerzają się o instalacje i performance. Jest współzałożycielką grupy artystycznej Polish Art Benelux (wystawa w fwd:), dziennikarką czterowymiarowej telewizji Pink TV only good news oraz kapitanką autorskiego projektu Pink Star Line.

- **Dawid Wojtalewicz** - urodził się 15 grudnia 1989 roku w Gostyninie, a dorastał w Gąbinie. Studiował malarstwo na Królewskiej Akademii Sztuk Pięknych w Antwerpii, gdzie uzyskał tytuł magistra sztuki z najwyższym wyróżnieniem oraz nagrodę Hugo Roelandta. Zajmuje się malarstwem sztalugowym, ikonopisarstwem, tworzy

murale i freski, zwłaszcza o tematyce religijnej i historycznej, oraz współtworzy artystyczne grupy n. in. Pink TV only good news, Polish Art Benelux. Wystawiał w Muzeum Sztuki Współczesnej w Antwerpii, w Paryżu w konkursie Artagon, w galerii Paul Verbeek w Antwerpii oraz Mara Gallery w Turnhout, oraz innych zbiorowych wystawach w Belgii, Grecji, Holandii oraz w Polsce.

- **Paulina Łabuz Tarara** - inżynier budownictwa, studentka ostatniego roku Akademii Sztuk Pięknych w Krakowie na Wydziale Grafiki, stypendystka programu MOST na Akademii Sztuk Pięknych w Katowicach oraz programu ERASMUS na Królewskiej Akademii Sztuk Pięknych w Antwerpii. Laureatka międzynarodowego konkursu A'Design Awards za identyfikację wizualną 5. edycji festiwalu Polikultura organizowanego przez Uniwersytet Jagielloński w Krakowie. Brała udział w wystawach na terenie Polski, Włoch oraz Chin. W wolnym czasie podróżuje po świecie autostopem.
- **Patryk Tarara** - Ukończył Uniwersytet Ekonomiczny w Katowicach, oraz w ramach programu ERASMUS studiował w Atenach. Nie nazywa siebie artystą, jak twierdzi szczytem jego twórczości są bazgroły na marginesach zeszytów, tworzone podczas nudnych wykładów na studiach, czy spokojnych dni w pracy, jednakże mistrzowsko posługuje się słowem. Miał przygodę z TEDx, wiele razy przemawiał publicznie jako przewodniczący swojej szkoły, oraz zna kilka języków obcych. Swoją rozmowny talent wykorzystuje w Pink TV only good news do występowania w roli prezentera i dziennikarza. Lubi grać w gry, dobrą książkę, puchate pieski z ogonkiem zakrętasem i podróżowanie autostopem.

Joanna Polak, ur. w Lublinie. Dyplom mgr sztuki z zakresu filmu animowanego uzyskała w 2003 r. na ASP w Poznaniu. W 2011 r. otrzymała stopień doktora na UMCS w Lublinie. W 2019 r. otrzymała stopień doktora habilitowanego na ASP we Wrocławiu i tytuł profesora na PJATK w Warszawie. Od 2005 r. jest wykła-

dową filmu animowanego w Katedrze Sztuki Mediów Cyfrowych, Wydziału Artystycznego na Uniwersytecie Marii-Curie Skłodowskiej w Lublinie, a od 2010 r. na Wydziale Sztuki Nowych Mediów Polsko-Japońskiej Akademii Technik Komputerowych w Warszawie. Publikuje artykuły w wydawnictwach zbiorowych opisujące doświadczenia z zakresu działalności warsztatowej (2014, 2015) i pracy naukowej uwzględniające m.in. autorskie stanowisko dla osób leżących w warunkach szpitalnych (2020). Jest m.in. członkiem ZPAP w Lublinie (2005-2010 w zarządzie) i ASIFA Poland. Wielokrotnie zasiadała w jury konkursów i festiwali w Polsce oraz Serbii, Słowenii i Rosji. Joanna Polak działa głównie w obrębie animacji filmowej, videoinstalacji symultanicznej i filmoterapii. W swych pracach unika dosłowności na rzecz skrótów myślowych połączonych z surrealistyczną wizją Świata. Fascynuje ją zarówno treść jak i sama materia filmu. Ciągłe eksperymentując w animacji posługuje się kilkudziesięcioma odmianami technik tradycyjnych i cyfrowych, do realizacji których używa materiałów często o wyszukanej fakturze czy nieoczywistym kolorze. Jej filmy były wyświetlane na ponad 800 prezentacjach, festiwalach i kanałach telewizyjnych. Jej prace zdobyły 61 nagród i wyróżnień. Jest reżyserem ponad 100 filmów głównie animowanych.

Aleksandra Przybysz (ur. 1994 w Warszawie) - Artystka sztuk wizualnych. Współtwórczyni Galerii NAGA. Absolwentka Wydziału Rzeźby Akademii Sztuk Pięknych w Warszawie. Dzięki stypendium studiowała też na Escola das Artes w Porto na wydziale filmowym. W swojej twórczości porusza się po różnych dziedzinach sztuk wizualnych: fotografii, rzeźbie, malarstwie, performansie i instalacji site-specific. Interesuje ją pamięć przekazywana z pokolenia na pokolenie, a także pamięć miejsca. W swoich pracach często sięga do obrzędowości. Swoje projekty prezentowała dotychczas w Polsce i Portugalii.

Katarzyna Pyka, prof. UŚ ukończyła studia z wyróżnieniem w 2000r. w Instytucie Sztuki Uniwersytetu Śląskiego w Katowicach, realizując dyplom z grafiki artystycznej oraz rysunku. W 2002 r. ukończyła również studia podyplo-

matyczne na Akademii Sztuk Pięknych we Wrocławiu realizując pracę dyplomową z zakresu witrażu w pracowni prof. Ryszarda Więckowskiego. W 2002r. rozpoczęła pracę w macierzystej uczelni, prowadząc pracownię rysunku. W 2007 roku zorganizowała w Instytucie Sztuki pracownię witrażu i szkła artystycznego. W 2006 r. zrealizowała doktorat w dziedzinie sztuk plastycznych w dyscyplinie sztuki pięknej. W 2007 roku uzyskała stypendium Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego. Stopień doktora habilitowanego w dziedzinie sztuk plastycznych, w dyscyplinie sztuk projektowych uzyskała na Akademii Sztuk Pięknych we Wrocławiu w 2013 roku. Zajmuje się grafiką, rysunkiem oraz szkłem. Swoje prace prezentowała na dwudziestu indywidualnych wystawach oraz na ponad stu wystawach zbiorowych w kraju i zagranicą.

Magdalena Rakowska-Mikucka. Nie czuję się artystką, raczej Kobietą poszukującą. Jestem absolwentką Wyższej Szkoły Sztuki i Projektowania w Łodzi. Obecnie, od kilku lat towarzyszę Innym, jako psychoterapeutka. Maluję i tworzę fotografię kreatywną. W moich pracach poszukuję własnej tożsamości, odpowiem na pytanie Kim Jestem? Jestem autorką wystawy pt. / Ostatni gasi światło, 2011. Moje prace brały udział w wystawie fotografii Autorskiej pt. Sprawy Bieżące (z pracowni / ŁTF 2012/. Obecnie pracuję nad cyklem fotografii; „Odmienne tożsamości Wenus”.

Kama Rosińska, 1976, Lublin. Ukończyła ASP w Gdańsku (licencjat, Fotografia) i Uniwersytet Artystyczny w Poznaniu (mgr, Fotografia) (2006). Brała udział m.in. w Biennale Dakar OFF, Senegal, X Florence Biennale of Contemporary Art, cyklu Młoda Sztuka, Galeria pod Baranami, Kraków, wystawie Negocjowanie tożsamości. Między realnym a wirtualnym w fotografii z XXI wieku, Wrocław, 12th DAMNED Exhibition of Enlightened Darkness, Tangent Gallery, Detroit, USA. Laureatka Grand Prix XXIII CYBERFOTO, 2020.

Magdalena Rucińska. Rysownicza, malarka. Była stypendystką MKiDN (2009/2010) i Prezydenta Miasta Bydgoszczy (2016). Finalistka Biennale Bielska Jesień (2017), trzykrotnie wy-

różniona w Ogólnopolskim Konkursie Malar-skim im. L. Wyczółkowskiego (2016, 2018, 2020). W 2020 r. obroniła doktorat na Wydziale Malarstwa ASP w Krakowie. W 2021 r. opubliko-wała monografię „Puste miejsca” (Wyd. Uczel-niane PBS). Jej prace znajdują się w kolekcjach m.in. Galerii Miejskiej bwa oraz Muzeum Okrę-gowego im. Leona Wyczółkowskiego.

Magdalena Samborska. Artystka sztuk wiz-u-alnych. Początki jej działalności artystycznej związane są z konfrontowaniem krytycznych koncepcji feministycznych z modą (żywe rzeź-by, trawestacje pokazów mody, kostiumy ekspresyjno-symboliczne). Obecnie realizuje obiekty z pogranicza ubioru i rzeźby, fotografii i filmy. Zajmujące ją tematy to: napięcia mię-dzy sztuką czystą a użytkową, relacje między cielesnością a duchowością, miejsce kobiety w porządku symbolicznym. Dwukrotnie była stypendystką Ministerstwa Kultury i Sztuki. Prezentowała prace na wystawach indywidu-alnych w Łodzi, Krakowie, Toruniu, Szczecinie, Rzeszowie. Brała udział w wystawach zbioro-wych w Polsce i za granicą. W tym roku zdobyła trzecie miejsce w konkursie Cyberfoto w Częstochowie oraz wyróżnienie na III Bien-nale Tkaniny Artystycznej w Poznaniu.

Izabela Siemiątkowska. Urodzona w Warsza-wie. Dyplom z oceną celującą na Wydziale Ma-larstwa Warszawskiej Akademii Sztuk Pięk-nych w pracowni malarstwa sztalugowego prof. Stanisława Baja i pracowni malarstwa ściennego prof. Edwarda Tarkowskiego. Autorka malowideł ściennych w Instytucie Matki i Dziecka w Warszawie, Muralu przy Rondzie Żeślańców Syberyjskich w Warszawie, w Klu-bie Eufemia w Warszawie, domach prywat-nych, przestrzeniach korporacyjnych i miej-skich.

Tymon Ślapak (ur. 2010). Uczeń 5-tej klasy Szkoły Podstawowej nr 4 w Krakowie. Napast-nik klubu piłkarskiego „Wieczysta”. Rysownik. Współpracował ze swoją mamą Moniką Dro-żyńską przy wystawie z Zachęcie Narodowej Galerii Sztuki w Warszawie oraz w Galerii Labi-rynt w Lublinie. Na co dzień opiekun dwóch szczurków Maksa i Maka.

Sylwester Stabryła. Urodzony 17. 12. 1975 r. w Brzozowie Absolwent Katedry Sztuki Poli-techniki Radomskiej 2002r. Dyplom z malar-stwa – prof. A. Gieraga, aneks z grafiki – prof. K. Wyzner. Zajmuje się malarstwem, grafiką, rysunkiem oraz ściennym dekoracyjnym ma-larstwem wielkoformatowym (mural). Uczest-nik wielu wystaw w kraju i za granicą, zdobyw-ca nagród i wyróżnień. W jego twórczości łączy się to co prawdziwe z tym co wymaginowane. Posługując się realistycznym językiem wy-powiedzi, tworzy malarstwo na wskroś osobiste i intymne.

Agata Stanula. Scenografka i kostiumografka, ur. 12 listopada 1996r w Warszawie. Od 2020 r. absolwentka Wydziału Scenografii na war-szawskiej Akademii Sztuk Pięknych – dyplom z wyróżnieniem wykonany w Pracowni Projek-towania Kostiumu prof. Doroty Kołodyńskiej. Jedna z wyselekcjonowanych artystów biorą-cych udział w tegorocznej, wrześniowej wysta-wie „Textile Art of Today” w Bratysławie. W 2016 roku, w trakcie studiów, odbywała praktyki w Teatrze Narodowym w Warszawie, w tamtej-szej modelatorni, zgłębiając wiedzę na temat scenografii i technologii. Pracowała jako sce-nografka i kostiumografka przy takich produk-cjach jak „Jakoś to będzie. Spektakl o robo-tach” w reż. Jana Hussakowskiego w Teatrze im. Juliusza Słowackiego w Krakowie – spek-takl wziął również udział w festiwalu „Boska komedia”, „Nocne metro” w Teatrze WARSawy oraz „Herosi Transformacji. Ostatecznie star-cie” w reż. Michała Walczaka, „Wzór na pole trójkąta” w reż. Jana Hussakowskiego w Te-atrze Witkacego w Słupsku, pokazany również na festiwalu „Nowe Epifanie” w Teatrze Drama-tycznym w Warszawie. Współpracuje również przy powstawaniu produkcji filmowych, tele-wizyjnych i teledyskach.

Ewa Szyman - tytuł doktora sztuk plastycz-nych uzyskała na Wydziale Grafiki Akademii Sztuk Pięknych w Warszawie. Wcześniej absol-wentka Wydziału Malarstwa Europejskiej Aka-demii Sztuki w Warszawie oraz Wydziału Poli-grafii na Politechnice Warszawskiej. Członkini Związku Polskich Artystów Plastyków, Towar-zystwa Kulturoznawczego oraz Stowarzysze-nia Autorów ZAiKS. Współtwórczyni Fundacji

Rozwoju i Promocji Sztuk Pięknych „iki”. Brała udział w wielu wystawach indywidualnych i zbiorowych w kraju i za granicą m.in. wystawa indywidualna „Łachy” w Galerii Mysia3 w War-szawie, wystawa indywidualna „Chwilowo otwarte” w Laboratorium Zamek Ujazdowski w Warszawie, projekt „Biały. Krajobrazy pamię-ci wyrazem własnej głębokiej tożsamości” na wystawie „Krajobrazy pamięci”, w ramach Ogólnopolskiej Konferencji Naukowej Instytu-tu Socjologii Uniwersytetu Śląskiego w Kato-wicach pt.: „Krajobrazy pamięci w kontekstach społecznych i kulturowych” oraz Mini Print In-ternational of Cadaques Taller Galeria Fort w Cadaques, Wingfield Barns w Wingfield, l'etangd'art. w Bages.

Weronika Tadaj-Królikiewicz. Absolwentka Państwowego Liceum Sztuk Plastycznych w Olsztynie; W latach 2000-2005 studia na Wydziale Sztuk Pięknych Uniwersytetu Miko-łaja Kopernika w Toruniu – kierunek Grafika. W 2005 roku dyplom z wyróżnieniem ze spe-cjalności: Projektowanie graficzne oraz ze spe-cjalności – Rysunek; aneksy do dyplomu z ma-larstwa oraz fotografii. W latach 2005-2009, studia doktoranckie na Wydziale Sztuk Pięk-nych UMK w Toruniu. Kierunek – grafika; spe-cjalizacja – rysunek. W 2010 roku uzyskała stopień doktora sztuki. Brała udział w ponad 40 wystawach zbiorowych, m.in.: Pruzzeland-Puz-zeland, Muzeum Warmii i Mazur w Olsztynie, Olsztyn 2015; Moc Sztuki3, Galeria Zamek w Reszlu, 2014; VIII Triennale Polskiego Rysun-ku Współczesnego, Muzeum Kresów w Luba-czowie 2014; Olsztyńskie Biennale Plastyki o Medal Prezydenta; BWA Galeria Sztuki Współczesnej w Olsztynie (czterokrotnie I na-groda w V, VI, VII i X edycji oraz Grand Prix w IX edycji); Salon Wielkopolski 2011, Czarńków 2011(Grand Prix). Prezentowała prace na 13 wy-stawach indywidualnych, m.in. BWA Olsztyn 2016, Galeria MOSTRA, Osada Zamkowa, Pa-sym 2015; Galeria Forum, UMK Toruń 2010; Ga-leria Marszałkowska, Olsztyn 2010. W 2015 roku otrzymała Wyróżnienie Jurandy za działalność rysunkową, a w 2013 roku otrzymała Stypen-dium Artystyczne Marszałka Województwa Warmińsko-Mazurskiego. Posiada prace ry-sunkowe w zbiorach Muzeum Kresów w Luba-

czowie oraz w zbiorach Zachęty Warmińsko-Mazurskiego Towarzystwa Sztuk Pięknych. W latach 2012-2017 wykładowca akademicki na UMK w Toruniu (Wydział Sztuk Pięknych).

Rafał Urbański (ur. 1970 r.) malarz, grafik, twórca prac multimedialnych łączących tradycyjne techniki artystyczne z najnowszymi osiągnięciami technik cyfrowych. Obecnie zawodowo związany z Instytutem Sztuk Wizualnych Uniwersytetu Jana Kochanowskiego w Kielcach i Teatrem im. S. Żeromskiego w Kielcach. Współpracował z Politechniką Świętokrzyską gdzie przez kilka lat prowadził zajęcia dydaktyczne z projektowania graficznego. W Instytucie Sztuk Pięknych UJK obronił pracę doktorską. Autor projektów plakatów, folderów, opracowań naukowych, katalogów m.in. do kilkudziesięciu wydarzeń artystycznych (spektakli teatralnych i wystaw sztuki współczesnej) w Polsce i zagranicą. Autor artykułów o sztuce i komiksie. Od dziesięciu lat zasiada w zarządzie Związku Polskich Artystów Plastyków Okręgu Kieleckiego, gdzie obecnie pełni funkcję prezesa Okręgu. Uczestniczył w ponad stu trzydziestu wystawach w dwudziestu krajach m.in. w Japonii, Belgii, Niemczech, Wielkiej Brytanii, Macedonii, Ukrainie, Czechach, Litwie, Kanadzie, Argentynie. Jego prace znajdują się w zbiorach galerii i muzeów w Polsce, Chinach i Rosji oraz w zbiorach organizatorów biennale grafiki w Hiszpanii, Serbii i Bułgarii.

Michał Wasiak, urodzony w 1983 r. w Rzeszowie. Absolwent Małopolskiego Uniwersytetu Ludowego we Wzdownie (dyplom z Haftu i Form Użytkowych). Absolwent Akademii Sztuk Pięknych im. Eugeniusza Gepperta we Wrocławiu, kierunek Rzeźba. Dyplom w pracowni prof. Grażyny Jaskierskiej-Albrzykowskiej w 2011 r. Absolwent międzywydziałowych studiów doktoranckich Akademii Sztuk Pięknych im. Eugeniusza Geperta we Wrocławiu, pracownia prof. Christosa Mandziosa oraz dr. hab. Magdaleny Grzybowskiej. Obecnie zatrudniony w Pracowni Sztukatorstwa i Tworzyw Sztucznych na wydziale Rzeźby i Mediacji Sztuki, Akademii Sztuk Pięknych im. Eugeniusza Gepperta we Wrocławiu. W pracy twórczej skupiam się obecnie na sztuce figuratywnej. Nawiązując do estetyki nurtu fantastyki na-

ukowej (science-fiction) oraz postapokaliptycznej (post-apo) staram się w metaforyczny sposób oddać sylwetkę współczesnego człowieka - jego relacji z otoczeniem oraz innymi istotami. Napięciami pomiędzy naturą i instynktem a kulturą, i światem przez ludzi wykreowanym.

Dorota Wróblewska. Magister sztuki, absolwentka Akademii Sztuk Pięknych we Wrocławiu (wydział Sztuki Mediów). W ramach pracy magisterskiej zrealizowała w pełni działającą, artystyczną grę wideo - „For Madman Only”, zainspirowaną powieścią Hermanna Hesse „Wilk Stepowy”. W 2013 roku zajęła II miejsce w październikowej edycji konkursu Rysunek Miesiąca (Muzeum Karikatury im. Eryka Lipińskiego w Warszawie), a w 2014 roku była finalistką konkursu BIC'a na projekt graficzny zapalniczki. W 2017 roku była finalistką Akademii Fre-e2Play organizowanej przez Ten Square Games we Wrocławiu, a także otrzymała wyróżnienie w konkursie graficznym organizowanym przez Insert Nexo, za animację logotypu. W 2018 roku brała udział w wystawie ilustracji studenckiej wyższych szkół artystycznych w Domku Miedziorytnika we Wrocławiu. W 2019 roku miała wystawę artystyczną w Galerii Dolnobrzeskiego Ośrodka Kultury. W 2010 roku uczestniczyła jako aktorka i muzyk w spektaklu „Harald, Maude und der Kalte Krieg” (Junges Landestheater Bayern, Bawaria, Niemcy). Przez wiele lat działała jako freelancer projektując logotypy, strony internetowe, czy okładki książek (RLDD Race Stable, wydawnictwo Nokturn). W 2017 roku pracowała jako rekwizytor na planie serialu „Detektywi w Akcji”. W latach 2017 – 2019 współpracowała jako grafik i animator 2D przy produkcji teledysków dla dzieci (Trelikowo). Od 2019 roku pracuje jako Texture Artist oraz artysta 2D w branży gier wideo. Stale współpracuje przy tworzeniu treści multimedialnych (grafiki, wideo) dla Wroblevsky and Wroblevsky Music.

Piotr Wyrzykowski ur. 1968 w Gdańsku, artysta, performer, scenograf. Dyplom w Pracowni Intermedialnej „Pi” prof. Witosława Czerwonki, ASP Gdańsk. Jest twórcą aplikacji mobilnych, wideo, performansów multimedialnych, instalacji interaktywnych, projektów internetowych,

działań w przestrzeni publicznej. Debiutował jako performer w 1990. Używa najnowszych technologii do kreowania globalnych partycypacyjnych performance. Współzałożyciel i dyr. art grupy C.U.K.T. (Centralny Urząd Kultury Technicznej). Wyrzykowski należy do nielicznego grona polskich artystów, którego praca („Beta Nassau” 1993) znajduje się w kolekcji Museum of Modern Art w Nowym Jorku.

Sebastian Wywiórski. Urodzony 3 lipca 1974 roku w Krakowie. 1996–2001 studia na Wydziale Malarstwa ASP w Krakowie. Dyplom w pracowni prof. Sławomira Karpowicza. Od 2010 roku pracuje na Wydziale Sztuki Uniwersytetu Pedagogicznego w Krakowie. Zajmuje się malarstwem i działaniami interdyscyplinarnymi.

Andrzej Ziemkowski. Jestem biologiem-cytologiem, już emerytem - mam 81 lat. Mieszkam w Poznaniu. Fotografuję od lat szczeniących (fot. otworkowa - aparat zrobiony przez ojca (1945 r.)). Fotografia cyfrowa spowodowała moje foto - szaleństwo! Interesuje mnie: fot. makro, przyrodnicza, fot. w podczerwieni oraz fot. abstrakcyjna - komputerowe przeróbki fot. w procesie lustrzanej symetrii (Symetriady) i kolażu, co prowadzi do powstania struktur architektonicznych lub antropomorficznych na obrazie (Pareidolia), a jest to zazwyczaj pień drzewa lub korzenie w wielokrotnych powtórzeniach. Jestem członkiem Wielkopolskiego Związku Artystów Plastyków i Związku Polskich Fotografów Przyrody. Moje fotografie pokazywane były na wystawach pokonkursowych w Poznaniu - Przestrzeń wyobraźni, Okruchy światła, Światłem zapisane, Robinsonada, Bezkrę światła, Okiem seniora; we Wrocławiu - Co w trawie piszczy, w Kościanie - Wielkopolska zimą, w Częstochowie - Cyberfoto 2019, 2020, 2021, w Piotrkowie Trybunalskim - Biennale 2019 i Ostrowie Wlkp. - Biennale 2019.

www.biennalepiotrkow.pl

Miejsce ekspozycji

Galerie Ośrodka Działań Artystycznych,
ul. Dąbrowskiego 5 i ul. Sieradzka 8,
Piotrków Trybunalski
23 października - 31 grudnia 2021 r.

Kurator programowy VI edycji

Grzegorz Borkowski

Kurator organizacyjny biennale

Gordian Piec

Dyrektor ODA

Andrzej Hoffman

Organizator Biennale i wydawca albumu

Ośrodek Działań Artystycznych w Piotrkowie Trybunalskim,
ul. Dąbrowskiego 5, 97-300 Piotrków Trybunalski
tel. 44/7339388, email: oda@odaart.pl, www.odaart.pl

Projekt albumu

Mariusz „Marchewa” Marchlewicz

Druk

Lamar Serwis Sp. z o.o.

ISBN 978-83-956335-6-0

ORGANIZATOR

Ośrodek Działań Artystycznych (ODA) w Piotrkowie Trybunalskim jest samorządową instytucją kultury, powołaną w celu upowszechniania sztuki współczesnej. Geneza ODA to działające od 1976 roku Biuro Wystaw Artystycznych. Galeria sztuki współczesnej, przekształcone w 2009 roku na Ośrodek Działań Artystycznych.

Misją ODA jest prezentacja i upowszechnianie sztuki współczesnej oraz edukacja kulturalna i wychowanie aktywnego odbiorcy kultury i sztuki. ODA organizuje projekty artystyczne w wymiarze lokalnym, regionalnym i międzynarodowym. Współpracuje z galeriami, instytucjami artystycznymi, związkami twórczymi i innymi organizacjami w zakresie popularyzacji kultury i sztuk wizualnych. Podstawowe obszary aktywności ODA dotyczą działalności wystawienniczej i edukacyjnej.

Program wystawienniczy oparty jest na promowaniu najciekawszych zjawisk w sztuce współczesnej, ukazywaniu różnorodnych dyscyplin sztuki współczesnej w procesie ich przemian, w momencie reagowania na aktualne zjawiska kulturalno-cywilizacyjne we współczesnym świecie. Wystawy organizowane w ODA ukazują całe spektrum przemian dokonujących się w sztuce najnowszej.

Ministerstwo
Kultury
Dziedzictwa
Narodowego
i Sportu.

Piotrków
Trybunalski

województwo
łódzkie

za'ks
sprzyjamy wyobraźni

fermat

NNGT

artluk

RESTART

ASPIRACJE
KWARTALNIK
AKADEMII SZTUK PIĘKNYCH
W WARSZAWIE

TVP
KULTURA

Ośrodek Działań Artystycznych
w Piotrkowie Trybunalskim
ul. Dąbrowskiego 5 & ul. Sieradzka 8
97-300 Piotrków Trybunalski
tel.: 44 733 93 88, 44 649 52 64
www.odaart.pl